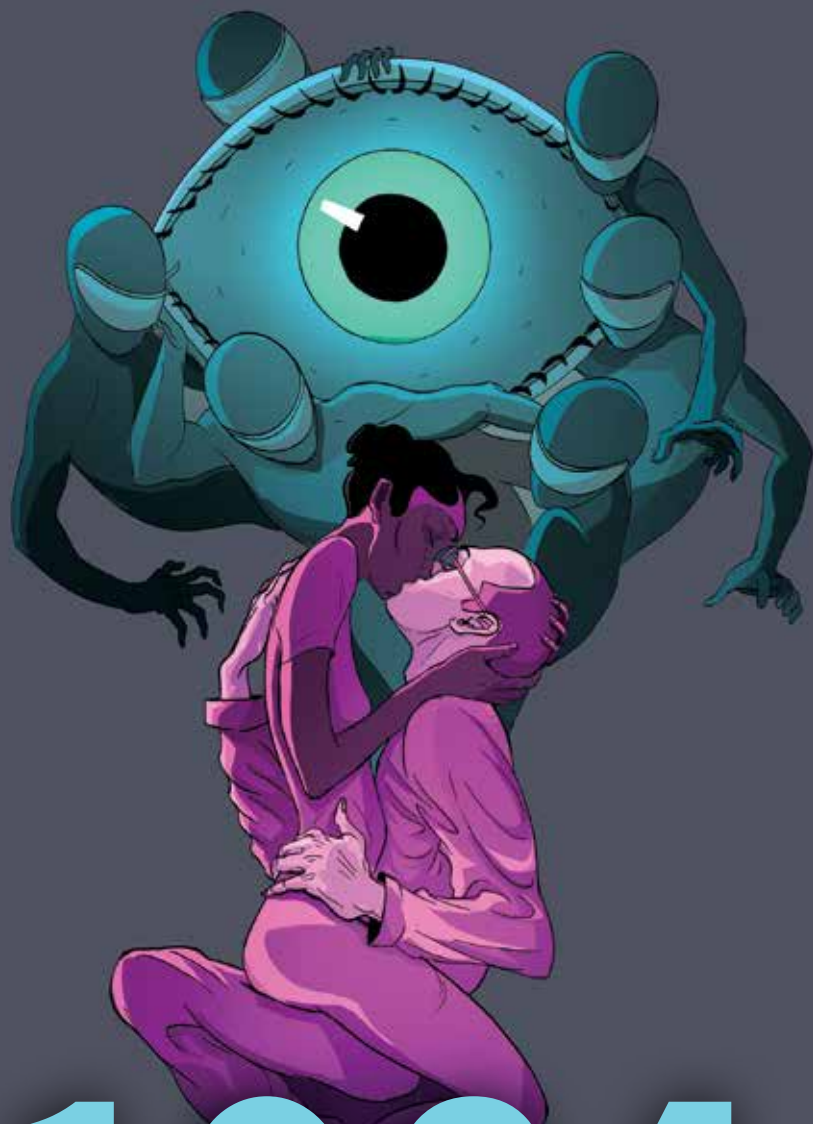

הבימה
התיאטרון הלאומי
כי יל תיאטרון, ויל רבימא!

1984

מאת **ג'ורג' אורוול** עיבוד חדש מאת
רוברט אייק ודנקן מקמילן
נוסח עברי: אלי ביז'אווי / בימוי: עירד רובינשטיין

1984

מאת ג'ורג' אורוול

עיבוד חדש מאת
רוברט אייק ודאנקן מקמילן

נוסח עברי: אלי ביז'אווי
בימוי: עירד רובינשטיין

עיצוב תפאורה: פולינה אדמוב
עיצוב תלבושות: מאור צבר
מוסיקה: רועי ירקוני
וידאו: גיא רומם
תנועה: עמית זמיר
עיצוב תאורה: זיו וולושין

המשתתפים:
ווינסטון - אלכס קרול
אובריאן - גיל פרנק
ג'וליה - אושרת אינגדשט
פרסונס/אב - אורי הוכמן
גברת פרסונס/אם - דוית גביש

סיים/איש - בן יוסיפוביץ
צ'רינגטון/מארח - שחר רז
מרטין - נדיר אלדר
ילדה - קלואי מרואלי/נגה שם טוב/
הדר ברנשטיין

המחזה

עיבוד חדש ועכשווי ליצירתו הדיסטופית (תאור מציאות אנושית שבה שולטים יסודות חברתיים שליליים) של ג'ורג' אורוול, שהפכה בימים אלה רלוונטית מתמיד. ב-8 ביוני 1949, פרסם ג'ורג' אורוול את הרומן המכונן שלו, שעוסק בחברה עתידינית השבויה במבטו הבוחן בכל רגע של "האח הגדול". החזון הספרותי של "1984" היה עולם השרוי במלחמה בלתי פוסקת, מעקב ממשלתי צמוד בכל מקום ובכל עת ושטיפת מוח מתמדת של האוכלוסיה. בעידן של הדליפות מ"וויקיליקס" והגילויים של אדוארד סנודן, היצירה "1984", חזרה לעורר ענין ולהיות מקור השראה. לאחרונה הודיעה חברת "אמזון" כי בעקבות 'אפקט טראמפ' הפך הספר למוביל ברשימת רבי המכר שלה.

הצגה ראשונה: 6 במאי 2017, אולם ברטנוב | משך הצגה: שעה וארבעים, ללא הפסקה

עריכת תכניה: רות טון מנדלסון, רמי סמו | צילומים בחזרות: ז'ראר אלון
עיצוב גרפי: 88 נוטלסטודיו | איור כרזת הצגה: אוהד גבעתי | עיצוב פוסטר: פאר לין CREATIVE

תודות: אורן פפסימדוב, עדי צוקרמן, לאה איצקוביץ ולכל תורמי המסכים

מנהלת הפקה: נועה ענתות/דקלה פרבר | עוזרת במאי: רות גפן

הלחנת השירים "תפוזים ולימונים", "הזמן מרפא כל כאב" אושרת אינגדשט
שחקנים בוידאו: טלסקרין - מאיה מעוז, פושעמחשבה - רותם קינן,
עמואל גולדשטיין - עירד רובינשטיין, קריינות מבזק: אמנון וולף

George Orwell

A NEW ADAPTATION CREATED BY ROBERT ICKE AND DANCAN MACMILLAN

Hebrew Version: Eli Bijaoui
Directed by Irad Rubinstain

Set Designed by Polina Adamov
Costumes Designed by Maor Zabar
Music by Roy Yarkoni
Video by Guy Romem
Movement by Amit Zamir
Lighting Designed by Ziv Voloshin

The Cast:
Winston Smith - Alex Krul
O'Brien - Gil Frank
Julia - Oshrat Ingedasht
Tom Parsons - Uri Hochman
Mrs. Parsons - David Gavish
Syme - Ben Yosipovitch
Charrington/Host - Shahar Raz
Martin - Nadir Eldad
Child - Chloe Maroely/Noga Shem-Tov/Hadar Bernstein

Opening: 6 May 2017, Bertonov Theatre | Length: 1 hour, 40 minutes with no interval

The Play

In George Orwell's 1984, Winston Smith wrestles with oppression in Oceania, a place where the Party scrutinizes human actions with ever-watchful Big Brother. Defying a ban on individuality, Winston dares to express his thoughts in a diary and pursues a relationship with Julia. These criminal deeds bring Winston into the eye of the opposition, who then must reform the nonconformist. George Orwell's 1984 introduced the watchwords for life without freedom: BIG BROTHER IS WATCHING YOU.

Production Manager: Noa Anatot/Dikla Farber

Assistant Director: Ruth Gefen

Songs composed by Oshrat Ingedasht

Understudy in rehearsals: Oren Papsimadov

Presented by permission of Bill Hamilton as the Literary Executor of the Estate of the Late Sonia Brownell Orwell

Program editors: Ruth Tonn Mendelson, Rami Semo

Rehearsal Photos: Gerard Allon. Program graphic design: Nutelstudio

אורוול על אורוול

שבאמצע 1937, כשהקומוניסטים צברו כוח בממשלה הספרדית, הם החלו לרדוף את הטרוצקיסטים ואז נמצאו אשתי ואני בין קורבנות הרדיפה. למזלנו הצלחנו לצאת מספרד חיים אולם רבים מידידינו נהרו, הושמו בכלא או פשוט נעלמו. ציד האדם בספרד התרחש במקביל לתקופת הטיהורים הגדולים בברית המועצות ואף שאב מהם כוח. בספרד וכן ברוסיה, היה אופי ההאשמות (כלומר קשירת קשר עם הפשיסטים) דומה וברוב המקרים עלילת שווא. החוויה שעברה עלינו שמשה לי לקח חשוב, למדתי לדעת באיזו קלות יכולה תעמולה טוטליטרית להשפיע על דעתם של אנשים נאורים, בארצות דמוקרטיות; ראינו אנשים חפים מפשע מושלכים לבתי הכלא רק מפני שלא התיישרו עם הקו הרשמי. בשווי מספרד, שמתי לי למטרה לחשוף את המיתוס הסובייטי, באמצעות סיפור שיובן בקלות על ידי הציבור הרחב ושאפשר יהיה לתרגמו ללשונות רבות.

יום אחד, כשהתגוררתי בכפר קטן, ראיתי ילד כבן עשר, נוהג בעגלה עצומה רתומה לסוס, לאורך שביל צר. בכל פעם שהסוס ניסה להסב את ראשו, היכה אותו הילד בשוט. עלה אז בדעתי שאילו נעשו הבהמות הללו מודעות לכוחן הרב, לא היינו מסוגלים לשלוט בהן.

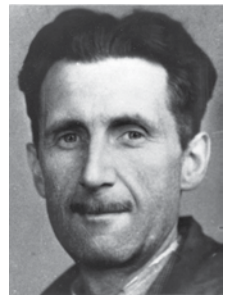
מתוך ההקדמה של אורוול למהדורה האוקראינית של "חוות החיות", 1947

נולדתי בהודו ב-1903. אבי שמש שם פקיד ממשלתי. נשלחתי ללמוד באיטון, היקר והסנובי שבבתי הספר האנגליים, אבל התקבלתי הודות למלגה, כי אחרת לא היה אבי מסוגל לשלם את שכר הלימוד. מיד לאחד סיום לימודי נסעתי לבורמה והצטרפתי למשטרה ההודית הקיסרית. במשך חמש שנות שירות, למדתי לשנוא את האימפריאליזם, למרות שהיחסים בין הבורמזים לאנגלים היו טובים למדי. כשהגעתי לאנגליה לרגל חופשה, התפטרתי מן השירות והחלטתי להתמסר לכתיבה. בשנים 1928-9 חייתי בפאריס וכתבתי סיפורים קצרים וספרים, שאיש לא היה מוכן להדפיסם. שנים אחדות חייתי מן היד אל הפה ולא אגזים אם אומר שרעבתי ללחם. רק החל ב-1934 התחלתי להתפרנס מן הכתיבה. עד אז חייתי חודשים שלמים בין קבצני העיר, או פושעים למחצה, ששרצו ברחובות. בתחילה שהיתי במחיצתם בגלל חסרון כיס, אך לימים, עניינה אותי דרך החיים שלהם לכשעצמה.

ב-1936 נשאתי אשה וממש באותו שבוע פרצה מלחמת האזרחים בספרד. אשתי ואני הגענו לשם כעבור ששה חודשים ואני נלחמתי בחזית אראגון, עד שכדור רובה פאשיסטי, פילח את גרוני. בשלבים הראשונים של המלחמה היו הזרים לבתי מודעים למאבקים הפנימיים שהתנהלו בין הזרמים הפוליטיים השונים. בגלל שרשרת אירועים לא הצטרפתי, כשאר הזרים, לבריגדה הבינלאומית, כך אם למיליציה הספרדית הטרוצקיסטית. כך

ארתור בלייר, בנם של הורים ממוצא סקוטי, נולד בהודו ב-1903, כאשר אביו שימש שם פקיד הממשל האנגלי. בהיותו בן שמונה שלחו אותו הוריו לאנגליה, לבית ספר בחוף הדרומי, שם שהה ארבע שנים בלתי מאושרות, כשהוא סובל מרגישות נפשית וגופנית כאחד. בהיותו בן 14 זכה למלגה לבית הספר היוקרתי "איטון", בו למד עד היותו בן 21. בשנות העשרים לחייו שינה את שמו לג'ורג' אורוול. עם תום לימודיו התנדב לשרת בבורמה במשך חמש שנים. היכרותו מקרוב עם המשטר האימפריאליסטי, השניאה עליו את שלטון הכיבוש והוא חזר לאנגליה ובחר לעסוק בכתיבה. שנים אחדות שהה בפריס, כשהוא רעב ללחם לעיתים קרובות, מחפש לו מקום ללינת לילה וארוחות חינם. בעקבות ניסיונות אלה כתב את "דפוק זרוק בפרזיז ובלונדון", שיצא לאור ב-1933. העניין שגילה בחיי המובטלים בצפון אנגליה הוליד את ספרו "הדרך לרציף ויגן" שיצא לאור ב-1937. ב-1938 פרסם את ספרו "הומאז' לקטלוניה", דו"ח על מלחמת האזרחים בספרד, שנכתב מתוך ניסיון אישי ותחושת מעורבות עמוקה. לאחר פרוץ מלחמת העולם השנייה כתב בקביעות מאמרים לעיתונים אחדים ופרסם טור שבועי בעיתון "טריביון". כל מה שכתב בתקופה הנ"ל שיקף את אמונתו בצורך בשינוי חברתי בבריטניה. ב-1945, בתום מלחמת העולם, יצא לאור ספרו "חוות החיות" וממש לפני מותו, ב-1949, זכה לראות בדפוס את ספרו המפורסם ביותר "1984", המדבר על מדינה הנתונה בשלטון טוטליטרי, כשכל פרט וכל אזרח נמצאים בביקורת מתמדת תחת עינו הפקוחה של "האח הגדול". ג'ורג' אורוול, אדם יוצא דופן וביישן, טען כי אסור לסופר להשתייך למפלגה מסוימת. אפשר לומר כי היה אידיאליסט ושובר מוסכמות, שהאמין בכל נפשו כי הגינותו הבסיסית של האדם יכולה לגבור על אינטריגות פוליטיות.

ג'ורג' אורוול

George Orwell

דזית גביש, בן יוסיפוביץ

אלכס קרול, עידוד רובינשטיין, גיל פרנק

להתחיל מהסוף על העיבוד האנגלי של הספר

אין זה מספיק שווינסטון סמית יודע, בסתר ליבו, שהעולם בו הוא חי הוא מפלצתי ושהוא מתעב אותו. עליו להעלות את מחשבותיו על הנייר ולפרוק את מחשבות הפשע שלו. אך למי הוא כותב את הדברים? כמעט מהרגע שהוא מניח את העט האסור על הנייר היקר, הוא מרגיש שמחוות ההתנגדות האינדיבידואליסטית שלו, הגישוש הבודד אחר מידה של שפיות, הוא חסר תועלת:

"לפניו מונח היה לא מוות, כי אם כליין. היומן יהפוך לאפר והוא עצמו לאדם. רק משטרת המחשבות תקרא את מה שכתב לפני שתמחק את קיומו וזיכרו. כיצד תוכל לפנות אל העתיד, אם אין לך זכר, אפילו לא מילה אנונימית מקושקשת על פיסת נייר, שיכולה לשרוד?"

הוא לא יודע זאת, אך מילותיו שורדות, אורול אומר זאת במפורש. "1984" לא מתרחש ממש ב"זמן אמת" שבו וינסטון חווה את הדברים, לידת המרד שלו, ששיאה בהרס הבלתי נמנע שלו – היא גם במקביל זמן נזכר. כפי שדאנקן מקמילן ורוברט אייק מבחינים, ברגע שאתה תופש את החשיבות של הנספח המופיע בסוף הספר, עליך לראות את כל הספר באור שונה. זה אינו איזה איבר חד פעמי, זה חלק בלתי נפרד מהספר.

למרות ש'עקרונות הדיבור החדש' מסתכמים רק בכ-4000 מילים שלהן ברק אקדמי, צחיח וחיצוני, הוא מסדר מחדש, באופן גורלי, את הפעולה. במונח מסוים, הוא מבטל באחת ומהווה הוכחה-עתידיה לאספקט ה"נבואי" של הסיפור על ידי דחיפתו לעבר והפיכתו בכך למסמך היסטורי.

נקודת המבט של וינסטון היא 1984, בערך, בעוד שהערות הסופר האנונימי בסוף, יכולות היו להיכתב בכל נקודת זמן עד או מעבר ל-2050, הרגע שבו הדיבור הישן ידוכא ע"י הדיבור החדש. הנספח מצביע על משיכה חזקה לשליטה טוטליטארית של המדינה על השפה. הוא גם מעניק פריחה אחרונה להומור קודר. אם כי, מעל לכל, ההישג המרכזי שלו הוא הורדת יכולת הקורא להיות בטוח לגבי הנרטיב.

כשהוא נזכר בתחושה הראשונית שלו עם הגשת בקשת זכויות העיבוד מעיזבון אורול, מסביר רוברט אייק: "אני חושב שהנספח הוא החוליה החשובה ביותר. אני חושב שמבחינה מבנית הוא הדבר שמגדיר את השלם...איני מבין כיצד ניתן לעבד את הרומן הזה אם לא מתייחסים לנספח. איני מבין אחרת מה משמעותו."

זהו ספר על חוסר אמינות... ואורול הכניס לסוף הספר משהו שאנשים רבים, באופן מצחיק ואירוני, לא טרחו לקרוא. אחד הדברים שהרומן באמת עוסק בהם, הוא הסטטוס של הטקסט ומה המשמעות של טקסט – והאם טקסט יכול להיות בעל סמכות אחרי שכבר שינו אותו. איך ניתן לבטוח במילים להעברת אינפורמציה כלשהי?

מי מספר לנו את הסיפור של ווינסטון, ולמה? מהרגע שאתה קורא, "זה היה יום אפריל צח וצונן", אתה קורא את הספר עם מישהו אחר, משום שאדם זה רשם הערות שוליים וכתב לך נספח בסוף, כך שיש קורא אחר בחוויית הקריאה שלך כל הזמן."

ומוסיף המעבד השני, דאנקן מקמילן: "אני חושב שהדבר המרכזי היה: כיצד למצוא צורה תיאטרלית לצורת הפרוזה של מה שאורול עושה?... כיצד אנו מבצעים דומחשבה, איך מעבירים את הטענה האינטלקטואלית, וכמו כן, האם אנחנו יכולים לסחוף אחרינו בן/בת 15 שאף פעם לא קראו את הספר בעודנו משביעים את רצונו של הצופה המשכיל שקרא את הספר 100 פעמים? ואחרי שראית את ההצגה ואתה חוזר לספר, האם הכל עדיין שם...? אני חושב שסיימנו בכך שהיינו נאמנים לספר באופן בלתי רגיל."

דומיניק קאוונדיש, מבקר של הדיילי טלגרף, עורך ה-theatrevoice.com, וחבר באגודת אורול, בשיחה עם יוצרי העיבוד והבימאים של ההפקה האנגלית

אביב חדש. התחלות חדשות.

זה הזמן להתעורר בכל בוקר בבית מאיר פנים ומשפחתי, עשיר בתוכן, להצטרף לקהילה איכותית, עם אנשים כמוכם. לחיות את החיים במלואם.

רשת עד 120 מזמינה אתכם ליהנות מחיי חברה ותדבות עשירים, מכל מה שעושה את החיים למלאים ומרגשים: טיולים, חוגים, הרצאות וסרטים, מסעדה, בריכה וחדר כושר. נשמח להכיר אתכם, לספר לכם יותר.

רשת בתי מגורים
מלאי תוכן

*6120

עד 120 - רשת בתי מגורים לגיל השלישי *6120 | www.ad-120.co.il
הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב • בקרוב - הבית במודיעין

מרכזיותו של נספח / אלי ביד'אוו

רבות נכתב על "1984", מהחזון הדיסטופי המצמית ועד הרואים בו 'מדריך למשתמש'. אני בחרתי להתייחס לשתי אנקדוטות שהן, כביכול, בשולי הדבר.

על התרגום היחיד של הרומן לעברית חתום המתרגם ג. אָרְיוֹן. ברוח החשאיות וההסתרה שאופפים את הרומן, מסתבר שלא היה אדם כזה. ג. אריון אינו אלא שם העט של ג'נטילה ברוידא, שתרגמה קרוב לחמישים ספרים לעברית ובחירה בשם מתוך הזדהות עם סופרות כמו ג'ורג' אליוט וז'ורז' סאנד, שנאלצו להסתתר מאחורי שם עט גברי; ובשם "אָרְיוֹן" (שמו של מלך מספר בראשית) כבדיחה. העובדה שאישה נאלצה להסתתר מאחורי שם גברי גם במאה ה-20, מצחיקה הרבה פחות. אז לצד הקוריוז, זו גם הזדמנות להצדיע לה (בשמה האמיתי) על פועלה ועל "1984" בפרט.

המחזה המוצג בפניכם, הוא עיבוד בריטי עכשווי לרומן הנודע. השורש הרעיוני, של העיבוד מצוי דווקא בנספח החותם את הרומן.

בסיום הרומן, ווינסטון המובס אוהב את אחגדול. אבל זה לא באמת הסוף. מיד לאחריו מופיע נספח המתייחס לעקרונות השפה ומסתבר שאורול, שנדרש לא אחת לחתוך אותו, התעקש שהנספח יופיע בכל מהדורה, התעקשות שגרמה להפסדים כלכליים גדולים.

אורול מפנה את הקורא אל הנספח בהערות שוליים כבר בעמודים הראשונים של הרומן, כמו מבקש לוודא שלא יפסח עליו. כשקוראים את הנספח ניתן לראות שהוא כתוב בזמן עבר ("זו הייתה השפה הרשמית...") ובכך בעצם מתייחס לימי שלטונה של המפלגה כאל ימים שחלפו, הוא תוחם את תקופת שלטונה (דרך תיארוך עדין התצורה האחרון של השפה לשנת 2050) - כמעט כמו רוצה לומר - סיום הרומן אמנם קוודר ומדכא אך מי שקורא את הנספח יכול להבין, מבין השורות, שהעת הרעה הזו סופה להסתיים. הנספח גם כתוב בשפה הישנה ומזכיר אנשים כשייקספיר ומילטון אפילו ווינסטון סמית, שאמור היה להימחק מהיסטוריה מוזכר בו ("מקום עבודתו של ווינסטון סמית").

נראה שהסיבה להתעקשות על הנספח אינה רק רצונו של אורול שנרד לשורשי השפה, אלא משהו מהותי, מרובד, הומני וסליחה על הרומנטיות - אולי אפילו אופטימי יותר.

כותבי המחזה יוצרים למעשה דרמטיזציה של הנספח הזה ומציבים קבוצת קוראים בעתיד שאחרי שלטון המפלגה, שנחשפת לרומן ומגלמת את הדמויות בו. מהעיבוד עולה תחושה שבאופן אנטימבלי זה הוא גם נוצר; להקת שחקנים שנחשפת לרומן ומודעת לתודעת לדמויות ולרעיונותיו. גם בתהליך העבודה על ההצגה שלפניכם, אף על פי שמדובר בהפקה של העיבוד הבריטי, הרגשנו עירד ואני, שעל להקת-השחקנים לעבור דרך דומה ולהעביר את החומר דרך פילטרים שלה כדי לייצר אותנטיות גם בגרסה העברית. אותנטיות גם ביחס הקבוצה אל הרומן וגם בבחירת הדגשים של תימות במחזה וברומן שמעוגנות במציאות הישראלית.

נב

במהדורה העברית של הרומן (הדפסה שבע-עשרה, 1987) אליה חזרתי לקראת תרגום זה, הנספח המדובר - הושמט.

המציאות נמצאת בתוך הגולגולת/ עירד רובינשטיין

בשנה האחרונה, לקראת עליית ההפקה, הסתובבתי עם עותק ישן של "1984" שהתגלגל לידי אי שם בשנות ה-2000, כשהייתי חייל. הספר עבר בצוות מיד ליד, נקרא בשקי שינה, לאורם של פנסי ראש בלילות קרים, על חשבון שעות שינה מועטות. חבורת אנשים שעוברים בצבא תהליך שמנתק אותם מבחירה, הגיון, אינדיבידואליות, ומכניס בהם צייתנות עיוורת ושבלונית, קוראים בזה אחר זה, ספר שכל מהותו היא חשיבה עצמאית כנגד משטר ודיכוי.

כמה גלגולים עבר האדם מהתאגדות משותפת לצורך צייד חיה גדולה, ועד ליצירת ההתאגדות הגדולה הקרויה מדינה ונגזרותיה – איגודי הצבא, המשטר, הבורסה. האיגוד שומר על האדם מפני אינתי הטבע, חיות רעות, רעב ושבטי אויב, אך הצד השני של המטבע הוא מחיקה מלאה של הפרטים הקטנים המרכיבים את אותו איגוד, עד שהוא נותר השלם לבדו. והתנאי ההכרחי, שבלעדיו אף איגוד כזה לא יעבוד, הוא פיתוח שריר הצייתנות אצל היחיד. רעיון מחיקת המחשבה העצמית אל מול ראשו של הגוף הגדול החושב במקומך. ומפני תופעה כזו כתב אורול את תמרור האזהרה המפורסם ביותר במאה ה-20.

הספר הזה היה המרד הקטן שלנו, חבורת נערים בני 20, מסופרים באותה תספורת ולבושים באותם מדים, בתוך הקובייה הגדולה והאפורה של הצבא. אמנם שיחקנו את המשחק, ואפילו נחשבנו לצוות יעיל, אבל אט אט התפתח הומור שלם סביב החשיבה העצמית. ציות עיוור לנהלים הפך לנורמה שלילית בצוות, ואנשים שעשו זאת כונו בלעג "שקוביות" (נגזרת של האשקובית-מבני המגורים המרחביים) הקוד הפנים צוותי, היה להתעקש להכניס "ראש עגול" אל הקובייה הצבאית. ההערכה והכבוד הלכו לאלו שהראו חשיבה עצמאית, אנטי ממסדית, גם אם נענשו על כך לעיתים.

הספר הזה נקרה על דרכם אנשים שונים בתקופות שונות. אותי הוא פגש, פחות או יותר, הכי קרוב שהייתי בחיי לווינסטון, גיבור הספר. במסגרת אגרסיבית, עם מעט מאוד זהות עצמית. בורג קטן שמשקפים עליו כל היום. אבל הספר הזה נתן לי את החשוב מכל. הרגשתי חופשי בתוך ראשי.

אריך פרום כתב, כי האנושות כולה החלה במעשה של אי ציות, הן לפי מיתוס אדם וחווה, והן לפי המיתוס היווני של פרומיתאוס, שנתן לאדם את האש ונענש על כך. ולכן לא מן הנמנע שהאנושות תגיע אל קצה לבסוף, במעשה של ציות שיתבטא בלחיצה צייתנית על כפתור. אי ציות, לפי פרום, אינו פעולה המכוונת כנגד משהו, אלא למען משהו. למען יכולת האדם לראות ולהגיד מה הוא רואה ולסרב לומר מה שאינו רואה. "על מנת לעשות זאת אין הוא צריך להיות אגרסיבי או מרדן. הוא צריך שעיניו יהיו פקוחות, להיות עירני לחלוטין ולרצות לקחת על עצמו את האחריות לפקוח את עיניהם של אלו הנמצאים בסכנת כליה משום שהם חצי ישנים".

שריר הצייות נתון למרותנו, הכוח הוא אצלנו. אנחנו רק צריכים לבחור להתעורר.

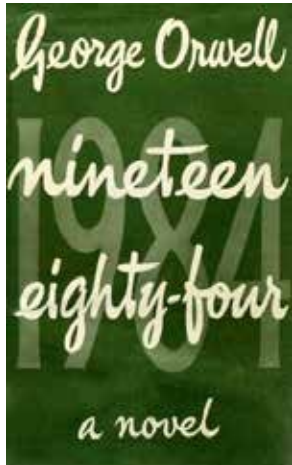
ציטוט מתוך: "אי ציות. מחשבות על שחרור האדם והחברה" / אריך פרום, תרגום: יותם שטיינבוך, הוצאת רסלינג (תודה לאבישי מילשטיין)

מתוך הספר:

4 באפריל 1984. הוא נשען לאחוריו. תחושת אין אונים גמורה באה עליו. קודם כל, אין בו כל ודאות שאכן השנה היא 1984. מן הסתם התאריך קרוב לכך, שכן הוא סמוך ובטוח כמעט שהוא בן 39, ולפי סברתו נולד בשנת 1944 או 1945; אבל מהיום מן הנמנע לדייק בתאריך כלשהו אלא בקירוב של שנה שנתיים.

למען מי, התחיל תוהה פתאום, כותב הוא יומן זה? למען העתיד, למען מה שעוד לא נולד. רגע מרחפות מחשבותיו מסביב לתאריך המוטל בספק שעל גבי העמוד, ולפתע הן נחבטות במילה מסוימת בשיחידש – המילה "דחושב". רק עכשיו מתחוויר לו שיעור כבדה של המשימה שקיבל עליו. וכי יש דרך להיבדק עם העתיד? מטבע הדברים לא ייתכן. או שיהיה העתיד דומה להווה, ואז יאטום אזניו משמוע, או שיהיה שונה ממנו, והמצוקה שהוא שרוי בה תיראה חסרת כל משמעות. זמן מה יושב הוא ועיניו בוהות אל הנייר. עכשיו בוקעת מן הטלסקרין מנגינה צבאית מחרישה אוזניים. מוזר הדבר, לא זו בלבד שחסר אונים הוא לבטא את רגשותיו, אלא אפילו אינו זוכר מה הדבר שהיה עם לבו לומר. זה שבועות הוא מכין עצמו לרגע זה, ולא עלה בדעתו כלל שיוזקק למשהו פרט לאומץ לב. עצם הכתיבה קלה היא. אין לו אלא להעביר אל הנייר את המונולוג הרגש, הבלתי פוסק, השוטף בתוך ראשו זה שנים. אולם ברגע זה חדלה אפילו נביעתו של אותו מונולוג והוא יבש כליל. יתר על כן, הגירוד בכפי שבווריד רגלו גבר ללא נשוא. אין הוא מעז לגרד, משום שבעשותו זאת הוא גורם תמיד דלקת. השניות חולפות בזו אחר זו; והוא כל דעתו נתונה לדף החלק שלפני עיניו, לגירוי בעור שמעל לקרסולו, לשאון המוסיקה ולשיכרון קל שהג'ין גרמו....

מתוך "1984", הוצאת "עם עובד", 2014, תרגום: ג. אריון

כריכת המהדורה הראשונה של הספר

אנחנו זה מסר/ אלכס קרול

מילים כתובות הן עדות לחיים. רגעים הנלכדים בזמן. הווה ההופך לעבר. מציאות או דמיון הנהפכים לזיכרונות. "1984" מתעסק בנושא רבות. גיבורו של אורול, ווינסטון סמית', מתחיל לכתוב יומן, ספר זיכרונות, שבו הוא מעלה את מחשבותיו ואת מהלכי יומו. בתחילה, ווינסטון תוהה למען מי הוא כותב. מה המטרה ומי יעדו. מכיוון שהוא חי בעולם שבו אסור לנהל יומן, הוא מסתכן במוות, ועצם הכתיבה היא מרד. האנשים בעולמו ממילא לא יקראו בו, הם אפילו לא יכולים להעלות רעיון כזה על סף דעתם. ווינסטון כותב כדי לשנות את העולם, כדי ליצור עתיד טוב יותר, לאלו שעוד לא נולדו. למען ה-"טרם באו" הוא כותב. כעת אני מציע לבחון את הדברים מנקודת מבטו של הבורא, של היוצר, ג'ורג' אורול.

אורול כתב את הספר לפני כמעט 70 שנה. ווינסטון סמית' הוא פרי דמיונו. ואם וינסטון כותב למען אלו שעוד לא נולדו, כדי ליצור להם עתיד טוב יותר, עתיד שבו יוכלו לחשוב ולפעול בחופשיות, הלא העתיד הזה הוא עכשיו, 2017, והאנשים האלו, ש"טרם באו" – כבר באו – והם אנחנו! והמשימה שלנו, היא לא רק לשמור על העולם, אלא להילחם על ערכיו, לשפר, לטפח ולשכלל אותו. להיאבק על האמת – העובדתית – ההגיונית – שאין עליה עוררין. להעביר הלאה מדור לדור את התורה הסודית ש-"2+2=4".

באחד מראיונותיו הרבים, אורול נשאל מה המסר של ספרו ולכן ענה בציטוט והסבר: "אם ברצונך לראות תמונה של העתיד – דמיון מגף על הפרצוף שלך – לנצח. המסר שלי הוא ברור: אל תתנו לזה לקרות. אל תתנו לזה לקרות".

אלכס קרול מגלם את ווינסטון סמית בהצגה

הצעה מוקדמת לכרזת ההצגה
איור: אוהד גבעתי

עבורי כשמדברים על חופש – מדברים על אינדיבידואליות. כל אדם חי את חייו שאינם דומים לחייו של שום איש אחר. ולכן, גיבור ההצגה שלנו מסרב לשכוח. החיים הסטריליים בעידן המודרני מחולקים ל"חלונות", לריבועי אפליקציות. אנחנו אוצרים את זיכרונותינו בקוביות זכוכית כמו במוזיאון – שם נמצא הניסיון שנצבר במשך השנים.

זיכרונות הילדות, החום, האהבה וכוח הרצון – הם הנשק שלנו במלחמה נגד הטוטליטריות המאיימת להשמיד את הרגשות. דשא ירוק, צעצועים מפעם, עיתונים ישנים – זה החומר שבונה את עולמנו. אנחנו מקווים לנצח בקרב היומיומי על האנושיות שלנו.

פולינה אדמוב
מעצבת התפאורה

נא לחשוב בהתאם

בספרו "1984" תבע ג'ורג' אורוול מושגים כמו "האח הגדול", "משטרת המחשבות", "חדר 101" ו"דיבורחדש" הלקסיקון המלא לקורא המתחיל:

דוחשבה

האמנות העדינה של חשיבת דבר והיפוכו בעת ובעונה אחת – רק כך ניתן להבין את סיסמאות המפלגה, וכן את העובדה כי המקום שבו מופצים שקרים גסים נקרא "מיניסטריון האמת", המקום שאליו נלקחים האסירים הפוליטיים הוא "מיניסטריון האהבה" ושמו של מחנה עבודת הכפייה הוא "מחנשמחה".

פשעמחשבה

כל פעילות מנטלית המנוגדת לעקרונות המפלגה.

משטרת המחשבות

הגוף האחראי על לכידתם של פושעימחשבה. משטרת המחשבות מפקחת על הציבור באמצעות שימוש במרגלים, במסוקים ובטלסקרין.

חדר 101

התחנה האחרונה ב"מיניסטריון האהבה", שם מתעמת כל אסיר עם הפוביה שלו. זה יכול להיות מוות בטביעה, קבורה בחיים או מפגש מצער עם עכברושים.

פולים

הפרולטריון, כ-85 אחוז מאוכלוסיית אוקיאניה. הם לא נמצאים תחת מעקב כבד כמו חברי המפלגה ולרובם אין אפילו טלסקרין. מותר להם לצרוך פורנוגרפיה, זנות ושאר עיסוקים שנחשבים כפשעמחשבה, כל זאת על מנת לשמר את מעמדם כ"המונים".

מחיקה

מעשה ההוצאה להורג בידי המדינה ומחיקת הקיום של אדם מהרשומות.

הטרם-באו

דור העתיד, מי שטרם באו לעולם

אוקיאניה, אירואסיה ואיסטאסיה

שלוש המעצמות בספר. בראשונה מתגורר הגיבור, ווינסטון סמית', והיא משתרעת על פני אמריקה, האיים הבריטיים, אוסטרליה ודרום אפריקה. אירואסיה כוללת את ברית המועצות ואירופה, ואיסטאסיה את יפן, סין, קוריאה והמזרח הרחוק.

אח גדול

שליט המפלגה באוקיאניה. האזרחים מצווים לסגוד לו, אך איש מעולם לא פגש בו.

החוג הפנימי

חברי המפלגה הרשמיים הנחשבים כמעמד העליון ומהווים 2 אחוז מהאוכלוסייה.

טלסקרין

טלוויזיה דו-כיוונית. לכל חברי המפלגה יש אחת כזו בכל חדרי ביתם. כך הם מצויים באופן קבוע בטווח שמיעה של שידורי התעמולה הרצופים ונתונים תחת פיקוח מחשבתי, גם כשהם ישנים. בטלסקרין אי אפשר להעביר ערוצים והיחידים שיכולים לכבותו הם חברי החוג הפנימי.

דיבורחדש *

הלשון הרשמית באוקיאניה. היא מבוססת על אנגלית אולם כל המילים המבטאות רעיונות לא "אורתודוכסיים" הוסרו ממנה. יוצרה צמצמו את אוצר המילים למינימום על מנת להגביל את טווח הרעיונות שיוכלו לבוא לידי ביטוי. היא עושה שימוש בקיצורים ובהלחמים כדי להסוות את משמעותן המקורית של המילים מתוך מחשבה שכל שמגלגלים את המילה על הלשון במלואה כך מיטיבים להבינה.

דיברישן

שפת העבר שמכילה מילים שמבטאות רעיונות שלא מקובלים על המשטר הנוכחי.

מבוסס על כתבה שפורסמה ב-Time Out לציון 30 שנה לסרט "1984", 20.3.2014

* 'בבואנו לנסח את המילה newspeak בעברית, התלבטנו בין המילה "שיחדש", המוכרת לקוראי הספר בעברית, לבין "דיבורחדש". מה שניצח לבסוף זה האוזן. המילה "שיחדש" דורשת רגע של הרהור, לעומתה "דיבורחדש" ברורה מיידית. הרגשנו שבשפה שכל מהותה הוא צמצום היקף המחשבה, הדיבור מנצח את השיח. אלי ביז'אווי ועירד רובינשטיין

בשנת 1951, פרסמה הפובליציסטית והתיאורטיקנית היהודייה חנה ארנדט את ספרה עב הכרס "מקורות הטוטליטאריות". הספר שנכתב עם תום מלחמת העולם השנייה, זכה, במשך השנים, לביקורות קטלניות מימין ומשמאל: ארנדט חובבנית, היא מסתמכת על מקורות מפוקפקים, היא הגבילה עצמה רק לנאציזם ולקומוניזם, איך העזה בכלל להשוות ביניהם והיא גם יהודיה ששונאת את עמה וכו'. כל זה לא מנע מ"מקורות הטוטליטאריות" מלהפוך לאחד הספרים הפופולאריים והמשפיעים של המחצית השנייה של המאה העשרים. ארנדט הייתה הראשונה להגדיר את החידוש והייחוד של התנועות הטוטליטאריות הגדולות של המאה העשרים, שיונקות את עוצמתן לא משלטון הכופה עצמו על הציבור מלמעלה, אלא מכוח תמיכתו של המון מנותק, מנוכר ומתוסכל שמאס בעולם הישן ובערכיו. ארנדט כותבת ש"דוברי ההומניזם והליברליזם, שאינם חווים את חווית הכלל, אינם מסוגלים לקלוט שבעולם שבו כל ההנחות והערכים המסורתיים התנדפו, קל יותר לאמץ השקפות אבסורדיות בעליל מאשר את האמיתות הישנות, שהפכו בנאליות וצדקניות". ארנדט כותבת על התכונה העיקרית הנדרשת לעריץ השואף ליצור נאמנות אישית מוחלטת ולנתב את זעם ההמונים נגד הדמוקרטיה: "הוא לעולם אינו טועה, ובשל כך לעולם אינו יכול להודות בטעות".

מטרתה של תעמולה טוטליטארית, כותבת ארנדט, היא לשכנע את ההמון ש"האמת היא כל דבר שהחברה הממוסדת הסתירה בצביעותה ובשחיתותה". היעד הוא ליצור "עולם שקרי ועקבי שיכול להתאים יותר לצרכי המוח האנושי מאשר המציאות המורכבת עצמה". עוצמתן של תנועות טוטליטאריות נמדדת ביכולתן לאטום את ההמונים מפני העולם האמיתי, כותבת ארנדט. "העובדות האלטרנטיביות" ו"הטירוף המלאכותי" החיוניים לביסוס שלטונם, סייעו לנאצים, למשל, לצקת את האנטישמיות ושנאת היהודים שיצרה מכנה משותף בין המוני אדם חסרי תוכן עצמי והעניקה להם הגדרה עצמית מחודשת.

עם נבחר המתנוון לכדי וולגריות חסרת תועלת

ארנדט שהייתה ציונית בצעירותה, גילתה יחס אמביוולנטי למפעל הציוני בשנות בגרותה. היא תמכה ב"מולדת" יהודית בארץ ישראל ואף העריצה את ההישגים הסוציאליים של היישוב ואת עיצובו מחדש של היהודי הגלוי. אבל היא גם תמכה במה שקרוי היום פתרון של מדינה אחת, דהיינו מדינה דו לאומית של יהודים וערבים. ערב מלחמת העצמאות ארנדט המעיטה ביכולת העמידה של הכוח הציוני מול צבאות ערב, וגם לא העריכה נכונה את שיעור היהודים שיעלו לישראל בשנים שלאחר מכן. אבל יהיו רבים שיטענו שבמבט לאחור, אזהרותיה של ארנדט מפני דרכה של מדינה שתקום בכוח הזרוע, על בסיס רוב יהודי ותוך הרחקת והדחת הערבים, היו מדויקות להפליא. "היהודים המנצחים" ארנדט כתבה במאמר שהתפרסם ב-1948, לפני פרוץ המלחמה, "יחיו בסביבה ערכית עוינת, מבודדת בגבולות הנתונים לאיום תמידי, עסוקה בהגנה עצמית במידה שתאפיל על כל שאר עיסוקיה. הצמחת תרבות יהודית כבר לא תעסיק את האוכלוסייה, ניסויים חברתיים יופסקו כלוקסוס, המחשבה הפוליטית תיסוב ותתמקד באסטרטגיה צבאית והפיתוח הכלכלי ייקבע בעיקר על ידי צרכי המלחמה. בנסיבות האלה, ישראל תהפוך לאחד מאותם שבטים לוחמניים שעל חשיבותם וסיכוייהם ההיסטוריה ידעה לספר לנו מאז ימי ספארטה". עוד הוסיפה ארנדט, ש"היהדות בארץ ישראל תנתק בסופו של דבר מיהדות העולם ותפתח לעם חדש לגמרי". שנתיים מאוחר יותר, במאמרה "שלום או שביתת נשק", ארנדט עוד נלחמה על דעותיה. היא קבעה שהבחירה העומדת בפני המדינה היא בין פדרציה עם הערבים לבלקניזציה לאומנית. האפשרות השנייה תחסל את הפריחה התוססת ותהרוס את ההישגים החברתיים והתרבותיים של תנועת העבודה ומקימי המדינה. תחתיה יקום "שובניזם מהסוג הבלקני, שיוכל להשתמש בתפיסה הדתית של עם נבחר ולהתנוון לכדי וולגריות חסרת תועלת".

מתוך המאמר "הבנאליות של השקר" מאת חמי שלו. פורסם בעיתון "הארץ". 17.2.2017.

מי ששולט בעבר שולט בעתיד, ומי ששולט בהווה שולט בעבר

מאת רמי שלהבת

שנת 1984 הייתה שנה רגילה למדי. שמעון פרס כמעט ניצח בבחירות, ישראל הייתה במלחמה, והכלכלה הייתה על הפנים. מי שחי באותה שנה לא יכול היה שלא לשמוע על האח הגדול, על ג'ורג' אורוול, חדר 101, משטרת המחשבות, ועל שלל מושגים אחרים הלוקחים מספרו של אורוול הקרוי על שם אותה שנה. אפילו למהדורות החדשות הם נכנסו. לא היתה חשיבות לדבר שהשנה שבה בחר אורוול הייתה מספר שירותי לחלוטין - היפוך ספרות של 1948, שנת כתיבתו של הספר. גם לא הייתה חשיבות לכך שהמציאות, למרות דברי הפסימיים, הייתה רחוקה כרחוק מזרח ממערב מן המציאות המתוארת בספרו. הסמליות הייתה העיקר. וכמובן, כמו להוסיף חטא על פשע, השנה הייתה תשמ"ד.

הסמליות, יש להודות, הייתה מגוחכת. עיקר כוחה של שנת 1984 הספרותית של אורוול נובע מכך שלא היה לה באמת זמן. משמעותה באה לה משום שהיא אורבת אי שם בעתיד, ושיסודותיה קיימים כבר כיום. ממש כאן ועכשיו. התאריך המדויק שבו מתרחשת העלילה חסר כל משמעות.

ווינסטון סמית, גיבור הספר, חי בעליבות בדירה קטנה במדינת אוקיאניה תחת שלטונו של האח הגדול. הוא חבר מפלגה זוטרה שיעובד במיניסטרוני האמת ותפקידו לשכתב את ההיסטוריה ולהתאים אותה להווה. כל זאת, בהתאם לסיסמת המפלגה הקובעת שמי ששולט בעבר שולט בעתיד, ומי ששולט בהווה שולט בעבר.

סמית אינו אדם רגיל. הוא שונא בסתר לבו את האח הגדול, מתעב את סיסמאות המפלגה ואת חוקיה ומייחל ליום שבו הציבור ימרוד בה. ככל שהספר מתקדם, איבתו למפלגה הפכת ברורה ומפורשת יותר, ובמקביל נפרשות בפני הקורא שלל הדרכים שבהן מבססת המפלגה את שלטונה על האזרחים.

אכיפת פשעי המחשבה

העולם ב"1984" מחולק לשלוש מדינות שנמצאות במלחמה מתמדת זו עם זו. האחת היא אוקיאניה, המורכבת מאמריקה, בריטניה, וחלקים מאפריקה. שתי האחרות, איראסיה ואיסטאסיה, שולטות בחלקים אחרים של העולם. לא באמת משנה איזה. בכל שלב נתון אוקיאניה שרויה בברית עם אחת משתי המעצמות האחרות ובמלחמה עם אחרת. לא באמת משנה עם מי. בכל מקרה המלחמה עם אותה יריבה מתנהלת מאז ומתמיד, בדיוק כמו שלטון המפלגה. שלוש המדינות מקיימות משטר דיקטטורי דומה, ככל הנראה - שלטון דיכוי של המפלגה, הנעזר בכל האמצעים המוכרים לנו מדיקטטורות קיימות - אבל יותר מהכל. יותר סוכני חרש, יותר מלשינים - אפילו הילדים מחונכים להלשין על הוריהם, יותר חדירה לרשות הפרט, ובעיקר דיכוי גורף יותר שמגיע אפילו למחשבה. המשטרה - משטרת המחשבות - לא אוכפת חוקים - אין חוקים באוקיאניה. משטרת המחשבות אוכפת בראש ובראשונה את פשעי המחשבה, דהינו כל דבר שמערער על שלטונו של האח הגדול, ויהיה עמום ככל שיהיה.

מאמרים ארוכים נכתבו על השיחוש, השפה המלאכותית שיצרה המפלגה ושנועדה להכחיד מהדיבור ומהמחשבה כל אפשרות לכפירה. רבות נכתב גם על הטלסקרין - הטלוויזיה הדו-כיוונית העוקבת אחרך בכל מקום בעודה מפיצה ללא הרף דברי תעמולה. עם זאת, כל הדיונים הארוכים האלה לא יסבירו את הדבר המהותי באמת - מדוע מציאות כה קיצונית מופרכת ממשיכה להיות רלוונטית ומאיימת גם כיום. התשובה לכך מורכבת. ראשית יש לבחון את מקורותיו של אורוול, כי לאחר שהתפכח מהקומוניזם היה אורוול ממבקריו הגדולים של סטאלין ושל שלטון האימים של הבלשביזם בברית המועצות. ביקורת זו היתה גם הבסיס ל-"1984", שנכתב כאלגוריה לשלטון הדיכוי הסטאליניסטי.

בין 1948 ל-1984

ההבדל המהותי היחיד בין העולם הספרותי של "1984" ובין המציאות שעליה הוא מתבסס הוא שב-1984 המסכות מוסרות. המפלגה באוקיאניה לא מסתירה מעצמה שרצונה היחיד הוא לשלוט. אין לה יומרות לשפר את חיי האזרחים או לברוא עולם טוב יותר. רק לשלוט ולהמשיך לשלוט.

נכון הדבר שברית המועצות הייתה הבסיס, אבל תהליך "הסרת המסכות" הסיר ממנה גם את כל סממניה הייחודיים וחשף מתחתיה את הארכיטיפ היסודי - מהותם הבלתי נפרדת של השלטון ושל הדיכוי. דרך ההקצנה והריחוק מהעולם המוכר לנו, אורוול חשף בספרו את המנגנונים שבאמצעותם שלטון - כל שלטון - משמר את כוחו.

שיחוש? לשון שמצמצמת במועד את המחשבה? נכון, אין כיום שפה מקבילה לשיחוש, אך אף על פי כן השפה שבה אנחנו משתמשים פוליטית בכל רבדיה. חשבו על ההבדל בין טרוריסט ולוחם חופשי; בין יש"ע ובין השטחים הכבושים; בין פועלים זרים ובין מהגרי עבודה. וחשבו גם על הדומיננטיות של הזכריות בלשון העברית.

השיחוש הוא הארכיטיפ, אך האידיאולוגיה קיימת בכל שפה והיא קשורה קשר הדוק לבעלי הכוח בחברה. לא לריק נוהגים ברשות השידור לעדכן לעתים את רשימת המונחים המקובלים לאחר החלפת שלטון בישראל.

טלסקרונים? אמת, האח הגדול לא צופה עלינו מתוך הטלוויזיה, אבל הוא עושה את זה בשלל דרכים סמויות יותר. למעשה, המידע על כל אזרח זמין היום לשלטונות (ולגורמים נוספים) הרבה יותר משהיה בימיו של אורוול. יש היום יותר מחשבים, יותר מצלמות אבטחה, יותר מצלמות פיקוח, יותר תיעוד, יותר הצלבות של מידע בין מוסדות שונים. האח הגדול יודע עלינו המון. וגם תפקידו השני של הטלסקרין, הפצת תעמולה, מוכר לכולנו היטב. נכון, אין במדינות הדמוקרטיות שליטה ממשלתית על אמצעי התקשורת, אך ישנה שליטה של קבוצה קטנה של בעלי הון על כל הערוצים המרכזיים. וישנן גם שלל דרכים עקיפות שבהן השלטון מנסה, ולעתים קרובות גם מצליח, לתמרן את המידע המגיע לידי הציבור. ועוד לא דיברתי על חלקה של תעשיית תרבות ההמונים בעידוד הטמטום והצריכה העיוורת של מוצרי תרבות חסרי ערך או תוכן ממש.

אח גדול? לכאורה נדמה שהמצב כאן קצת שונה - במדינות הדמוקרטיות אין פולחן מנהיג מסודר, ונדמה אפילו שה"הילה" המיוחסת למנהיגים פוחתת והולכת. יחד עם זאת, חשבו לרגע על מערכת הבחירות בישראל, על מערכות בחירות בעולם כולו. עד כמה ההצבעה שלנו מכוונת לקידום סדר יום ואידאולוגיה ממשית, וכמה ממנה נובע מזהותו של המנהיג? מה מתוך הפוליטיקה הוא פולחן אישיות ריק ומה בתוכה הוא המהות עצמה? עם זאת, יש להודות שלפחות בתחום הזה קיים פער רחב למדי בין ארכיטיפ המנהיג שיצר אורוול ובין המציאות השלטונית במדינות הדמוקרטיות.

פוליטיקה של שנהא? ב-"1984" המפלגה החליפה את הפולחנים הקיימים בפולחן של שנהא למנהיג האופוזיציה הדמיוני עמנואל גולדשטיין - יצור מכוער, יהודי (כמובן), ובווד מעצם מהותו, שהמפלגה מייחסת לו את כל הרע שבעולם. עמנואל גולדשטיין ופולחן השנהא כלפיו הם הארכיטיפ. המציאות רק מעט יותר מורכבת - שנהא היא כוח. שנהא חרדים, שנהא אשכנזים, שנהא ערבים, שנהא יהודים, שנהא כל מי שלא תרצו. השנהא מעלה ומורידה מפלגות, השנהא מערפלת את החושים ומביאה אנשים להסתכל החוצה, אל האויב, במקום לדרוש בדק בית פנימי ולנטרל את השחיתות ואת הדיכוי שמתחבאים כל הזמן מתחת לאפם. לאפנו.

אורוול עיצב חברה שלמה על פי שלטון טוטליטרי קיים, הסיר מעליו את העמדות הפנים ויצר מסר מנותק מזמן וממציאות ספציפיים. בשל כך ספרו תקף כיום לא פחות משהיה בשעת כתיבתו, ב-1948. בשל כך הוא מוסיף להיות רלוונטי גם שנים רבות אחרי נפילת הקומוניזם במזרח אירופה ויהיה רלוונטי כל עוד בני אדם הם בני אדם ושלטון הוא שלטון.

מתוך "בלי פאניקה" - כתב עת מקוון למדע בדיוני ולפנטזיה. 22.4.2006

קים ג'ונג-און
2011 - צפון קוריאה

אדולף היטלר
1933-1945, גרמניה

ניקולא צ'אוצ'סקו
1965-1989, רומניה

אידי אמין
1971-1979, אוגנדה

יוסף סטאלין
1924-1953, ברית המועצות

אוגוסטו פינושה
1973-1990, צ'ילה

פרנסיסקו פרנקו
1939-1975, ספרד

מאו צה טונג
1949-1976, סין

"הטענה כי לא אכפת לך מהזכות לפרטיות, כי אין לך מה להסתיר, איננה שונה מאשר לומר כי לא אכפת לך מחופש הביטוי כי אין לך מה להגיד" אדוארד סנודן

פרשת סנודן, שעניינה חשיפת מעקב של ממשלת ארצות הברית אחר אזרחיה, עוררה שיח דרמטי בנושא האיזון בין ביטחון לפרטיות, המהווה חלק מהמתח הקיים בין תרבות האינטרנט לבין התרבות הפוליטית. הפרשה חשפה את מה שרבים כבר ידעו – שמאז ספטמבר 2011, עוקבת הממשלה אחר אזרחיה לשם שמירה על ביטחונה של אמריקה.

אדוארד ג'וזף סנודן נולד בשנת 1983 באליווה' סיטי, צפון קרוליינה למשפחה של עובדים פריליים. לאחר שנשר מתיכון, למד מחשבים. בשנת 2003 התגייס לצבא ועבד כקבלן טכני בסוכנות לביטחון לאומי בארצות הברית – NSA - National Security Agency ובסוכנות הביון המרכזית CIA - Central Intelligence Agency. סנודן התקדם בסולם הדרגות של NSA וצבר סיווג ביטחוני גבוה. תוך כדי עבודתו צבר מידע סודי על מעקב המונים בארצות הברית ובבריטניה. ביוני 2013 העביר סנודן ל"גרדיאן" ול"ושינגטון פוסט" חומר מסווג על תוכניות סודיות ביותר של הסוכנות לביטחון לאומי, כולל תוכנית המעקב Prism ו-Muscular. ב-21 ביוני 2013 הגישה מחלקת המשפטים של ארצות הברית שני אישומים פליליים נגד סנודן באשמת עבירה על חוק הריגול (1917) ועל גניבת מידע ממשלתי. יומיים לאחר מכן טס סנודן למוסקבה, רוסיה, כדי לבקש מקלט מדיני, שאותו קיבל מאוחר יותר באותה שנה באופן זמני. נכון ל-2016 סנודן עדיין גר במקום לא ידוע ברוסיה ומחפש מקלט מדיני נוסף.

אף שבחוגים מסוימים התייחסות ל-"1984" כאל אלגוריה חברתית כבר נחשבת לקלישאה מעייפת, מתברר שבציבור הרחב עדיין מתרגשים מהמימד הנבואי שבו. בחודש מאי 2016, על רקע העיסוק הבלתי-פוסק בתוכנית המעקב החשאית של הממשל האמריקאי, פרסמה חברת אמזון נתון חריג שלפיו מכירות ספרו של ג'ורג' אורוול, שראה אור לראשונה ב-1949, זינקו ב-6,000 אחוז. העניין המחודש ב"1984" הקפיץ אותו למקום ה-123 ברשימת רבי המכר של אמזון, אחרי שמיקומו הקודם היה 7,636. שינויים רבים התחוללו בארבע השנים שחלפו מאז, כשהחשיפות של סנודן עוררו שיח עולמי בשאלה כיצד לאזן בין הזכות לפרטיות לבין הצורך בביטחון לאומי. הדיון לא ירד מסדר היום העולמי, אך הפרמטרים שלו השתנו, בעיקר באירופה, שם דעת הקהל שינתה כיוון בעקבות פיגועי הטרור החוזרים ונשנים ברחבי היבשת. בעוד שבשנת 2013 הגיבו האירופאים באימה לחשיפות של סנודן, בעת כתיבת שורות אלו הם מתרווחים בהקלה בכיסאותיהם.

מבוסס על המאמרים: "נרטיבים ו'אמתות מדומות' בפרשת סנודן" מאת ד"ר יעקב הכט, אתר "איגוד האינטרנט הישראלי", אתר ויקיפדיה ונתונים מתוך אתר "אמזון"

אדוארד ג'וזף סנודן

אלכס קרול בתפקיד וינסטון סמית

"...כאשר אנו מסתכלים על ההיסטוריה, ההתקדמות של הציוויליזציה המערבית וזכויות האדם נשענו על הפרת החוק. אמריקה נולדה ממהפיכה אלימה שהיתה בגידה משוועת בכתר ובסדר הקיים. ההיסטוריה מראה שתיקון עוולות היסטוריות נולד לעתים קרובות ממעשים פליליים. עבדות. ההגנה על יהודים נרדפים. איפה היינו היום לו הממשלה, הנהנית מכוח האכיפה והמעקב, היתה (לגמרי בחסות החוק) אוספת, כולאת ומביישת את כל פורעי החוק הללו?"

בסופו של דבר, אם האנשים מאבדים את הרצון שלהם להכיר בכך שיש פעמים בהיסטוריה שלנו, שבהן החוקיות נפרדת מהמוסריות, אנחנו לא רק מוותרים על השליטה בזכויות שלנו אל מול הממשלה, אלא גם על היכולת שלנו לקבוע את עתידנו.

איך זה קשור לפוליטיקה? ובכן, אני חושב שהממשלות של היום מודאגות יותר מאובדן היכולת שלהן לפקח על ההתנהגות של האזרחים, ומודאגות פחות מחוסר שביעות הרצון של האזרחים.

איך אנחנו יכולים לגרום לכך לעבוד לטובתנו? אנחנו יכולים ליצור אמצעים, בסיוע המדע, שיזכירו לממשלות שאם הן לא יגנו על הזכויות שלנו, אנו האזרחים ניישם מערכות שיספקו לנו לא רק אמצעים לאכיפת הזכויות שלנו, אלא גם כאלה שיקחו מהממשלות את היכולת להפריע לנו במימוש הזכויות הללו.

ניתן לראות את ההתחלה של דינמיקות כאלה בהצהרות של אנשי ממשל, המתלוננים על ההצפנה המבוצעת על ידי חברות טכנולוגיות גדולות. הרעיון הוא לא לקפוץ לתוך אנרכיה ולהעיף את הממשל, אלא להזכיר לו שחייב תמיד להיות איזון בין המושל והנמשל, וככל שהתקדמות המדע מעצימה קהילות ואנשים פרטיים, יהיו יותר תחומי חיים שבהם, אם הממשל מתעקש להתנהג בצורה לא נאותה ובחוסר התחשבות באזרח, נוכל למצוא דרכים להפחית או לשלול את הכוח שלו באופן מוחלט. הזכויות שלנו לא ניתנות לנו על ידי ממשלות. הן טמונות בטבע שלנו. וזה בדיוק ההיפך כשמדובר בממשלות: הזכויות שלהן קיימות רק משום שאנחנו הענקנו להן אותן.

לא היינו צריכים לחשוב על העניין הזה הרבה בעשורים האחרונים, משום שאיכות החיים עלתה כמעט בכל הפרמטרים באופן משמעותי, וזה הוביל אותנו לשאננות נוחה. עם זאת, פה ושם במהלך ההיסטוריה, נגיע לנקודות בזמן בהן הממשלות חושבות יותר על מה שהן יכולות לעשות, ופחות על מה שהן צריכות לעשות, ומה שחוקי הפוך שונה מאוד ממה שמוסרי.

בזמנים כאלה, עלינו לזכור שבסוף היום, החוק אינו מגן עלינו – אנחנו מגנים על החוק. כאשר החוק מנוגד למוסריות שלנו, יש לנו הזכות והאחריות לאזן אותו מחדש למטרות צודקות יותר."

אדוארד סנודן

רוברט אייק (מעבד הספר)

כותב ובמאי עטור פרסים. במאי בית בתיאטרון "אלמדיה". בין 2010-2013 שימש כבמאי בית ב-Headlong, שם פיקח על הפקות הלהקה וביים שלוש הפקות משלו. כמו כן שימש כמנהל אמנותי של קבוצת התיאטרון ארדן (2003-2007) ושל להקת תיאטרון סוואן (2005-2008). זכה בתואר 'הבמאי הטוב ביותר' בפרסי אוליבייה 2016, בפרסי תא המבקרים וה'איבינג' סטנדרד' 2015 (עבור בימוי 'האורסטטיאה'). בפרסי התיאטרון בבריטניה 2014 ובפרסי האמנות בליברפול 2013 (עבור '1984'). 1984 גם היה מועמד עבור הפרס המחזה החדש בפרסי אוליבייה 2014. בין עבודותיו, כולל עיבודים ליצירות קלאסיות (2011-2016): "המלט" (ת. אלמדיה), "מרי סטיוארט" (ת. אלמדיה), "האסם האדום" (הת' הלאומי), "הדוד וניה" (ת. אלמדיה), "אורסטטיאה" (ת' אלמדיה, ווסט אנד), "הקדחת" (ת. אלמדיה), "מיסטר בארנס" (ת. אלמדיה), "1984" בשיתוף דאנקן מקמילן (ווסט אנד 2014-2016, ת. אלמדיה, הדלונג נשיונל, והופעות ברחבי העולם), "האלכימאי" (ליברפול פליהאוס), "בנים" (הדלונג: ת. סוהו וסיבוב הופעות), "רומיאו ויוליה" (הדלונג: מסע הופעות בבריטניה)

דאנקן מקמילן (מעבד הספר)

מחזאי ובמאי. שימש כמחזאי בית בתיאטרונים Paines Plough וברויאל אקסציינג'. כתב לתיאטרון, לקולנוע, לטלוויזיה ולרדיו ושיתף פעולה באירועי מוסיקה עם אמנים כמו מתיו הרברט והסימפונייה של לונדון. זכה שני פרסים בתחרות בראנטוד לכתיבה, 2006. בין הפרסים האחרים שקיבל: פרס התיאטרון לבמאי הטוב ביותר (עם רוברט אייק) 2014, פרס המחזה הטוב ביותר באוף-ווסט אנד 2013, ופרס נסטרוי להפקה בשפה הגרמנית 2013. היה מועמד פעמיים לפרס אוליבייה למחזה הטוב ביותר. כתב לרויאל קורט, ושוקד על פיתוח פרויקטים לקולנוע. בין עבודותיו כמחזאי: "עיר של זכוכית עפ"י פול אוסטר (מנצ'סטר/ליריק המרסמית), "אנשים מקומות ודברים" (התיאטרון הלאומי והווסט-אנד, מועמד לפרס אוליבייה למחזה החדש הטוב ביותר לשנת 2016 ולפרס הסאות' בנק שואו להצגת התיאטרון הטובה ביותר; "כל דבר מקסים" (פסטיבל אדינבורו 2013-2016, הרצות בלונדון ובניו יורק והפקות בארצות רבות); "2071" (רויאל קורט 2014-15, שאושפילהאוס המבורג, בימוי קייטי מיטשל), "האזור האסור" (פסטיבל זלצבורג 2014-16, שאובינה ברלין בימוי קייטי מיטשל, ברביקן 2016), "צער מעבר לחלומות" עפ"י פיטר הנדקה (בורגתיאטר 2014 בימוי קייטי מיטשל); "1984" (2013-16 הדלונג/נוטינגהם פליהאוס/אלמדיה, ווסט אנד, סיבוב בבריטניה ובארצות אחרות); "ריאות" (2011-15) אוף ווסט אנד ובפרסי CBS למחזה. מועמד לפרס המחזה המצטיין בפרסי הלן הייז בווינגטון, ובפרס המחזה חדש בפרסי THEATRE UK 2012. המחזה עלה בשאובינה בימוי קייטי מיטשל; "מסע אל תוך הלילה" עפ"י פרדריקה מירוקר (2013 שאושפילהאוס קלן, נבחר ל"תיאטרטרפן" ולפסטיבל אביניון, זוכה פרס "נסטרוי" למחזה בשפה הגרמנית); "דון ז'ואן חוזר מהמלחמה" (2011 תיאטרון פינבורו, לונדון, מועמד ל-4 פרסי אוף ווסט אנד); "גורד שחקים" (2010 אולד ויק, פסטיבל קולות חדשים Public Theatre, ניו יורק); "פלטפורמה" (2010 אולד ויק, כתיבה משותפת עם מורגן ליד מלקולם); "דונטס", "מפלצת" (2007 מנצסטר רויאל אקסציינג', זוכה פרס בראנטוד, מועמד לפרסי TMA למחזה חדש, מועמד לפרסי MEN למחזה חדש); "הדרך ההומנית ביותר להרוג לובסטר" (2005, תיאטרון 503). בין עבודותיו כבימאי: "1984" (עם רוברט אייק), "התכונציות" מאת מייק ברטלט (2013, תיאטרון הסטודיו, פרמיירה בווינגטון); "ריאות" שכתב (2010, קריאה מבימת במנהטן תיאטר קלאב, ניו יורק); "ערסל אותי" (2008, תיאטרון פינבורו, לונדון); "180 שניות" מאת סימון ויניקומב (2006, תיאטרון 503, לונדון); "KARPOS!" מאת ניק גיל (2006, תיאטרון 503, לונדון).

אלי ביז'אווי (נוסח עברי)

ליד 1978, בוגר מגמת בימוי והוראת תיאטרון במכללת "סמינר הקיבוצים". בין תרגומיו: "סיפור הפרברים", "בית ספר לנשים", "קברט", "רומיאו ויוליה", "דבר מצחיק קרה" (ת. הקאמרי), "הקמצן", "יחסים מסוכנים" (ת. הבימה), "טרטיף", "לצאת מהארון", "אוצר-יקר", "אוליבר!", "Avenue Q" (ת. בית ליסין), "הורים איומים", "רומיאו ויוליה", "פיאף", "שחק אותה סם", "טיהונת בלוח" (ת. באר שבע), "שנה עם צפרדי וקרפד" (ת. המדיטק), "בילי אליוט", "היפה והחיה" (ת. המסחרי), "מלחמת טרויה לא תפרוץ", "בדלתיים סגורות", "אאידה", "תשוקה", "ג'קיל והייד", "משחקי חופשה" (ת. הספריה), "כילוב העליזים" (ת. המסחרי), "ליצינים של אלהים", "אל נקמות" (סל"ה יורם לוינשטיין). כתיבה: "לא דובים ולא יער", "אריה הספריה" (ת. המדיטק), "ליזיסטרה-פנטזיה קומית על שלום" (עם אודי בן משה על-פי אריסטופנס (ת. הבימה). בימוי: בת. באר שבע: "פיאף". בת. הקאמרי: "תעלת בלאומילך" (עם גורי אלפי). בת. הספריה: "תשוקה" (סונדהיים), "בדלתיים סגורות", "היפה והחיה". ב"בית צבי": "אנדורה", "השגחה עליונה", "ספון ריבר". קולנוע: כתיבת התסריט ל"בננות", סרטו של איתן פוקס. זוכה פרס על כתיבת הליברטו ל"אדיפוס משפט האלים", פסטיבל עכו 2000, זוכה מלגת קרן אמריקה-ישראל (שרת) לבימוי בשנים 2002-2006. זוכה פרס קרן רבינוביץ' לתרגום ע"ש עדה בן נחום לשנת 2014 על תרגומו ל"טרטיף". זוכה פרס התיאטרון הישראלי בקטגוריית מתרגם השנה, 2015 על תרגומו לרומיאו ויוליה.

עיד רבינשטיין (בימוי)

במאי, שחקן וכותב, מלמד משחק בסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" בהצטיינות וקורס משחק מול מצלמה של חתי דייכס. זוכה פרס התיאטרון הישראלי על הצגת "רומיאו ויוליה". זוכה פרס "קיפוד הזהב" על עיבוד "אגף 6" לבמה. במהלך לימודיו זכה בעשר מלגות בהן, מלגת "קרן שרת". בין עבודותיו כבמאי: "במנהרה" (ת. גשר), "הר לא זז" (ת. בית ליסין), "קורילונס" (ת. הבימה), "גרין מייל" (ת. באר שבע), "מר ורטיגו" (ת. גשר). "רומיאו ויוליה" (ת. באר שבע). "הדוכסית ממאלפי", "דונה פלור נשואה לשניים" (יורם לוינשטיין, ההצגה יצגה את הסטודיו בפסטיבל "עיתיד התיאטרון בצוותא" ובפסטיבל "בלומנאו" ברזיל), "המחברת הגדולה" (הסטודיו של יורם לוינשטיין. כיום מציגה בת. גשר). "משהו למות בשבילו" (ת. חיפה), "בית ספר לנשים", "מעשיית חורף", "הנפש הטובה מסצ'ואן" (גודמן-ביה"ס למשחק בנגב), "רשומון" (הסטודיו למשחק חולון). "מתחיל בבום ונגמר בטראח", "התור", "ההודי רוצה לברונקס" (ת. הספריה), "איפה אמא שלי?" (קבוצת תהל), "הגולם" (בית צבי). בין עבודותיו ככותב: "גרין מייל" (ת. באר שבע), "מר ורטיגו" (ת. גשר), "מתחיל בבום ונגמר בטראח" (ת. הספריה), "משהו למות בשבילו" (ת. חיפה), "דונה פלור נשואה לשניים" (יורם לוינשטיין), "יחסים מסוכנים", "אגף 6" (ת. הסימטה). כתב את התסריט "באב אל ג'הנום" שזכה בקרן הקולנוע הישראלי ונמצא בשלבי הפקה. בין תפקידי כשחקן: "רומיאו ויוליה" (ת. הקאמרי). "הגבן מנוטרדאם" (ת. באר שבע), "אגף 6", "יחסים מסוכנים" (ת. הסימטה). "התור", "ריצ'ארד השלישי", "הסוחר מוונציה", "אובססיה", "פנטזיה", "אקווס", "תום סויר", "שיער" (ת. הספריה) ועוד. בקולנוע: "בית לחם" (הסרט זוכה פסטיבל וונציה ופרס "אופיר"), "הבודדים", "מכתבי אהבה במלחמה", "שבטי אוקטובר" (הפקה אמריקאית), "סינדרום ירושלים" (הפקה גרמנית-ישראלית). בטלוויזיה: "שלטון הצללים" (הוט) "מטומטמת" (הוט), "חטופים 2" (קשת), "2.3 בשבוע", "בשורות טובות" (קשת), "האי" 2 (ערוץ הילדים), "השועלים" (יס), "לדי ראש הממשלה" (הוט), "אופוריה" (הוט), "רמזור" (קשת).

פולינה אדמוב (עיצוב תפאורה)

ילידת מוסקבה, עלתה ב-2001. מעצבת תפאורה ותלבושות בארץ ובחו"ל. בין עבודותיה: בת. החאן: "האדרת", "2 קצרים וחתול", "משחק של אהבה ומזל" (זוכת פרס התיאטרון לתלבושות, 2012), "מולי סוויני", "סדר עולמי חדש", "הלילה השנים-עשר" (זוכת פרס התיאטרון לתלבושות, 2010). בת. הבימה: "אישה בורחת מבשורה" (בשיתוף ת. הקאמרי), "הכתה שלנו" (בשיתוף ת. הקאמרי), אדיפוס תיאור מקרה", "שלוש אחיות" (בשיתוף ת. הקאמרי). בת. הקאמרי: "זה הים הגדול", "פופר", איש קטן מה עכשיו?", "אלקטרה", "כבוד אבוד", "מפיסטו", "ארוחת טעימות". בת. בית ליסין: "הר לא זז". בת. גשר: "מסעות אודיסאוס", "פציעות קטנות", "בזעיר אנפין". בת. באר-שבע: "איפיגניה". בת. תמונע: "עיקר שכחתי". בצוותא: "מישהו מאחורי". בת. מלינקי: "הזקנה ועושה הנסים", "הזר" (הצגת הפרינג' של השנה, 2004), "שושנת ירחו", "על החטא", "טרנדיות קטנות", "המהגרים", "איוב", "אורפיאוס במטח" (פרס קיפוד הזהב לתפאורה, 2009). אופרה פרינג' קבוצת מחול נועה דר: "עננוצה". בסנט פטרבורג: Takoi teatr (מועמדת לפרס "מסיכת הזהב", 2011), במוסקבה: טניה טניה (Mastersakaya Fomenko) ובקייב: Teatr Franko. עיצבה ספרים, תוכניות וקטלוגים (תיאטרון גשר, ידיעות, מעריב, הוצאת גשר-תרבות, המוזיאון לאמנות רוסית, תיאטרון החאן).

מאור צבר (עיצוב תלבושות)

בוגר תואר ראשון במסלול לעיצוב אופנה ואמנויות הבמה ב"שנקר". מרצה במחלקה לעיצוב אופנה במכללת "שנקר". בעל סטודיו לעיצוב וייצור תלבושות וכובעים. במהלך לימודיו זכה בפרס "סטנלי הר לעיצוב מצטיין" וקיבל מלגה על עיצוב תלבושות מטעם "קרן שרת" לסטודנטים מצטיינים. זוכה פרס התיאטרון לילדים ונוער לשנת 2008 על עיצוב תלבושות להצגה "איה אוף אוה". פרס ראשון בפסטיבל חיפה להצגות ילדים לשנת: 2009, 2011, 2014. זוכה פרס יידי הבימה לשנת 2014 על עיצוב תלבושות להצגה "הסוחר מוונציה". זוכה פרס התיאטרון לשנת 2014 על עיצוב תלבושות להצגה "הקומדיה של קלאודיו". זוכה פרס התיאטרון לשנת 2015 על עיצוב תלבושות להצגה "רומיאו ויוליה". זוכה פרס ראשון לשנת 2015 בפסטיבל עכו על עיצוב חלל ותלבושות על ההצגה "יאבאלק". בין עבודותיו: בת. הבימה: "בארבו - שרים 90", "דיבוקים", "יוסף וכתנות הפסים המשגעת", "נתתי לה חיי", "הסוחר מוונציה", "ערי מדבר אחרות", "הקמצן", "אבא גוריו". בת. החאן: "תהילה", "הקומדיה של קלאודיו", "הצוענים של יפו". בת. חיפה: "טיפול בטנגו", "בת המלך", "לילה ה-20". בת. בית ליסין: "טרטיף", "הר לא זז". בפסטיבל ישראל: "אבא שלי לא ציפור". להקת המחול הקיבוצית: "פראמן מגנום", "אכשהגיע לשמש", "אקדום" "אמבבל". האופרה הישראלית: "סינדרלה", "רחמישו טיטוס", "רוסטרי". להקת פרסקו: "פולצ'ינה", "הופלה", "מאיץ חלקיקים". מיומנה: "אדרבא". להקת ורטיגו: "סילויה". להקת קמע (בת-דור ב"ש): "האמת העירומה", "שרול".

רועי ירקוני (מוסיקה)

מנהיג ההרכב "פאניק אנסמבל". חבר בלהקת "נקמת הטרקטור". בין עבודותיו: בתיאטרון: בת. הבימה: "קוריולוס". בת. גשר: "מר ורטיגו". בת. באר שבע: "גרין מייל". בת. החאן: "גן הדובונים", "המקצוען", "הזהו אדם", "משחזר הסכינים הסיני", "שלוש נשים מחכות". בת. חיפה: "גזע", "תש"ח". תיאטרון המדיטק: "מושלמת", "דודי שמחה". בת. השעה לילדים ולנוער: "הדייג ודג הזהב", "האסופית", "הברוזון המכוער", "הזמיר". בת. תמונע: "ביחד", "משחקי חברה". הפסטיבל הבינלאומי לתיאטרון וסרטי בובות: "המסע אל האי אולי", "אלמלא", "הרוקמת". פסטיבל בת ים הבינלאומי לתיאטרון ואמנות רחוב: "המעבדה של גברת סטרגה". מופע קורס: "האבלוציה של האהבה". בת. החנות: "פרנהיים". פסטיבל חיפה להצגות ילדים: "אגדת טבע". ניסן נתיב: "ספגטי קוסמי". "פותחים במה", בית ליסין: "בשידור חי". פסטיבל עכו: "הדרך לעין חרוד". קבוצת תאטרון רות קנר: "הוא הלך בשדות". בקולנוע: "פנסיון פראקט", "ואריאנט פולגאר", "המלחמה האחרונה של ילדי טהרן", "מבצע נפתלי", "טופו". במחול: "הרמת מסר", "אנו", "Unter den Linden", "רעב". בת. תמונע: "תנשמת", "מגובה דשא", "לפרק ולחבר תצורה". הזירה הבינתחומית: "החתונה". פרויקט הזירה, פסטיבל ישראל: "מרק אהבה". יצירת מוזיקה למיצג "פיתום", לאפליקציה "talking friends". עבוד, גנינה ותזמור: "בטיפול", "מיתה טובה", "חמש שעות מפריז", "בוקר טוב אדון פידלמן", "שטיסל", "תמרות עשן", "להוציא את הבלב", "לא הבטחתי לך", "איזה מקום נפלא". הוציא אלבום EP עם קרני פוסטל - "רחוק מידי".

גיא רומם - studio insight (עיצוב וידאו)

ממובילי תחום עיצוב התוכן להקרנה בארץ, במגוון תחומים. עיצוב וידאו לתיאטרון: "נתתי לה חיי", "חיזור גורלי" (ת. הבימה), "הלב האמיץ של אירנה סנדלר", "סולם יעקב" (ת. השעה), "המסע אל האור" (מוזיאון המדע ירושלים). עיצוב וידאו להופעות מוסיקה - שלמה ארצי ("צימאון" 2003, "שפויים" 2007, "עונת ההופעות" 2010, "אוסר אקספרס" 2012), שלום חנוך ("4 תחנות" 2010), שלומי שבן ("עם הפילהרמונית" 2013, "תרגיל בהתעוררות" 2014), יהודה פוליקר ("אהבה על תנאי", 2010, "מוזאון החלומות" 2014), משינה ("הופעת האיחוד 2003", "רומנטיקה עתידית 2005", "עיסקי הרוק'נרול" 2010), הדג נחש (2010), התקווה 6 (2016), אסתר ראדה (2012), תיסלם (2002). עיצוב וידאו פסטיבלי מוסיקה: פסטיבל עין גב לזמר עברי (2010-2017), פסטיבל בום-בוקס (2016), מופע "עבודה עברית בפארק הירקון" (2008), עיצוב ויזמוי מיצגים - "קסם בספארו", "TLV Watershow", "לילה לבן בנתניה". עיצוב לטקסים ממלכתיים - טקס המשואות (2013, 2015), פרס ישראל (2009, 2010, 2012), פרס לנדאו לאמנויות ומדעים (2011, 2013, 2015), פרס ספיר לספרות (2012, 2016), חידון התנ"ך העולמי (2016, 2017), טקס פרס דן דוד (2011-2017).

עמית זמיר (עיצוב תנועה)

מורה לתיאטרון מחול, יוצר וכוראוגרף. בוגר בית הספר למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, הסדנה להכשרת רקדנים בחיפה. בעל תואר ראשון B.Ed בחינוך למחול ותואר שני M.A בהתמחות כוריאוגרפיה. מורה לתיאטרון מחול בסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, מורה ליצירה אישית בבית הספר למשחק ואמנויות הבמה "גודמן" בנגב, מעביר סדנאות "פשוט לזוז" בתנועה בארץ ובעולם. זוכה מלגות ע"ש: שוקי מנדס, שוש אביגיל, עדי קאמרי, אורנה בן חורין, קרן שרת ועוד. בין עבודותיו ככוריאוגרף: בת. באר-שבע: "למה לא באת לפני המלחמה?", "בין חברים", "רומיאו ויוליה", "גרין מייל", "חתונת הדמים". בת. גשר: "המחברת הגדולה", "רודף העפיפונים", "חוות החיות", "מר ורטיגו", "המנהרה". בת. בית ליסין: "הר לא זז", "הארוחת", "הוא הלך בשדות". בת. הבימה: "קוריולוס", "רעל ותחרה", "מישהו שישמור עליי". בת. הקאמרי: "בעל למופת". בת. יידישפיל: "כוכבים תועים", "מעשיות קלאץ", "בישראל ובחזרה". בת. המדיטק: "לא דובים ולא יער". בת. אורנה פורת: "הניצחון הסופי". בסוזן דלל: "בובה", "סוסי ים", "בלאנש". בת. פיקולו, איטליה: "Miracolo", בת. CRT, איטליה: "The Head". בסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין: "המחברת הגדולה", "רודף העפיפונים", "אנה קרנינה", "עד ראיה", "שלוש אחיות", "דרפור", "האישה מן הים", "שרחיק" ועוד. בסמינר הקיבוצים: "נמר חברבורות", "גאלה", "חתולה", "אומברלו". בגודמן, בית הספר למשחק בנגב: "חוות החיות", "המערה של סלמנקה", "הגלגול" ועוד. כיוצר עבודותיו הוצגו בפסטיבלים רבים: פסטיבל ישראל, "גוונים במחול" - סוזן דלל, "מחול אחר" - סוזן דלל, "מחול לוחט" - סוזן דלל, פסטיבל מאסטר קלאס מילאנו איטליה, פסטיבל איסטרופוליטנה פרויקט בברטיסלאבה, סלובקיה, פסטיבל תאטרון של מדינות דרום אמריקה - FITUB - i, Folkwang Physical Theatre Festival in Deutschland.

זיו וולושין (עיצוב תאורה)

בוגר סמינר הקיבוצים בתיאטרון, עיצובים: "אח אח בום טראח", "סיפורי גילגמש" (זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה, 2009), "אישה בחולות" (ת. יפו, זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב, 2006), "נשים זרות" (ת. יפו, זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב, 2007), "החוטם", "כוכב יאיר", "מר פרסוניאק", "פוסט טראומה", "מונומיה", "ארץ חדשה", "הסוחר מוונציה", "השבעה", "הקמצן", "אלוהים מחכה בתחנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "חסים מסוכנים", "קוריולוס", "סיפור פשוט", "לבד בברלין" (ת. הבימה), "הקסם של אורנה" (תיאטרון אורנה פורת, זוכה פרס תאורן הצגות הילדים), אופרה - "דידו ואניס", "הרמאי", "פונדק הרוחות" (אופרה קאמרה), "ערבה" (ת. נוצר, זוכה התאורה בפרס קיפוד הזהב, 2012), "היידו", "הכיתה המעופפת", "מלך היהודים", "המכשפה בבית ממול" (תיאטרון המדיטק, זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה, 2012), "מלאכת החיים", "סיפור ישן חדש", "הר לא זז", הוא הלך בשדות" (ת. בית ליסין), "משהו למות בשבילו", "בומרנג", "חמור שולו תכלת", "לילה העשרים" (ת. חיפה), "חיים בשלוש גרסאות", "המחברת הגדולה", "חוות החיות" (ת. גשר), "רק אתמול נולדה", "בין חברים", "רומיאו ויוליה", "גרין מייל", "הרולד ומוד", "בימנו לא יוצאים לדו קרב" (ת. ב"ש), "החדר האחורי" (ת. הקאמרי) ועוד.

אושרת אינגדשט (ג'וליה)

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, 2013. זוכת מלגה ע"ש אוהלה הלוי ומלגת "קרון שרת" 2013. זוכת פרס השחקנית המבטיחה בתיאטרון "הבימה" ע"ש אלה דן, 2015. בין תפקידיה: בת. הבימה: "השבועה" (לילית/יורד ים), "אלוהים מחכה בתחנה" (אמל), "אבא גריו" (ויקטורין), "חסים מסוכנים" (אמיל/ז'ולי), "קורילונס" (וירגיליה), "אין סוף". בתיאטרון הפרטי: "פסטיגל" 2015-2016. בטלוויזיה: Tyrant (הרוזן, YES) סדרת הנוער "שכונה" (ערץ ניקלאודיון).

דוית גביש (גברת פרסונס/אם)

בוגרת מגמת התיאטרון בתיכון אלון רמה ש' ובוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב, 1994. בין תפקידיה בת. הבימה: "מריוס", "מנדרגולה", "מלכוד 22", "מלחמת אחים", "מעגל הגיר הקווקזי" (גרשה), "בית ברנדה אלבה" (המשרתת), "יומנה של אנה פרנק" (מיפ), "מניין נשים" (חנה קשמון), "8 נשים" (פיארט), "אנטיגונה" (אורדיקה), "אכזר ורחום", "חברון", "דיבוקים", "אלף לילה ולילה", "השחקן" (פולינה), "כתם לידה" (רבקה), "מונוגמיה" (אליס/מלכת הלבבות), "שרי מלחמה" (רינה העיתונאית), "הזוג המוזר", "החותנת", "אנה קרנינה", "קוויאר ועדשים", "החייל האמיץ שוויק" (החולה ההודי) (דליה), "אבא גריו" (מאדאם ווקה/אמו של ראסטיניאק), "גבירתי הנאוה" (גב' פירס), "חסים מסוכנים" (מאדאם דה וולאנד), "לבד בברלין" (הטה הברלה). וכן: "משהו עגנון" (נאמן הפקות), "היפהפה האדיש" (מונודרמה), "בוייטרה הגזלן" (תיאטרון הקאמרי), "אימפוטנציה" (פסטיבל מחזאות מקורית, תיאטרון הסמטה), "הטיפול" (מרכז הפרינג'). זוכת פרס ע"ש השחקן רפאל קלצ'קין, 2002.

אורי הוכמן (פרסונס/אב)

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב ובי"ס רימון. שירת בלהקת הנח"ל ובתיאטרון צה"ל. בין תפקידי: בת. הבימה: "המוות יושב ליד" (המספר), "כתר בראש" (אדוניה), "הקומיקאים" (בן קלארק), "רומנטיקה" (הסניגור), "אנה קרנינה" (סטיבה), "אלינג" (של ביארן), "אוגוסט: מחוז אוסייג" (ביל), "ארוחה עם אידיוט" (רופא/שבאל/חוקר מס), "פוסט טראומה", "מוריס שימל" (עמוס פופ), "הסוחר מוונציה" (גובו הזקן/הדוכס/תובל), "ליזיסטרה", "החייל האמיץ שוויק" (כומר), "חיזור גורל" (גימי), "ז'קין" (המנהל אבירם גאון, פועל במפעל, מלאך, מוביל), "קורילונס" (מנניוס), "לבד בברלין" (פראל), "עלובי החיים" (מר טנארדייה). בת. הקאמרי: "הסוחר מוונציה" (לורנצו), "דבר מצחק קרה" (הרו), "שיינדלה" (יוסל), "פעורי פה" (הסריס), "אדון וולף" (זאבי), "קרומ" (ברטולדו). בת. החאן: "אנה גלקתיה" (אסיר), "הנסיכה איבון" (הנסיך פיליפ), "מילה של אהבה" (אחמד), "מלחמה על הבית", "בגידה". בתיאטרונטו: "געגועי לקסינג'ר". בטלוויזיה: "תמרות עשן" (אשד מוקד), "ניו יורק" (דוד גושן), "שטיסל" (הרב פוקס), "אשתו של גיורא" (גיורא), "גאליס" (טיראן), "השמחות" (ג'קי ברדוגו) "שאטו עין כרם" (אוסקר) "נפלת חזק" (שרון אשר), "עקרון ההחלפה" (אבולעפיה) "הפוליאקובים" (בתפקיד עצמו), "מטומטמת" (חג'בי). "לתפוס את השמיים" (קובי), "על קצות האצבעות" (מיכה), "טייקאוו" (רון), "תיק סגור" (צ'קו), "אמא ו' (החוקר), "צימרים" (קובי) החצר" (הרב שלוסר), "מיכאלה" (דניאל), "מה אתה סח" (עוזי), "הכל דבש" (הבמאי), "בית ספר" (דודו), "פרנקו וספקטור" (אבישי), "סימני שאלה" (עקיבא), "בית המשאלות" (ד"ר הוכשטר), "הבורר" (מוטי קורץ). בקולנוע: "באמצע הסרט" (אשר), "הפיתוי" (שאלו), "קצוות פרומים" (סשה), "רוק בקסבה" (סרן עוזי), "מחכים לסרוקין" (סורוקין), "ההיא שחזרת הביתה" (דודו השכן), "בננות" (יו"ר רשות השידור), "ז'טם מון אמור" (גידי), "הנוער" (מיקי), "ארבע על ארבע" (דובי), "הבן דוד" (צחי), "פרה אדומה" (אלכס). בימוי: בצוותא: "הקרפדים" (פרס הפרינג'), "סמורצ'יק", "שטיות", "פקידים", "ראיון עבודה" (פרס ראשון בפסטיבל תיאטרון קצר). בת. הסימטה: "צ'יקו ומיקו" (פרס קיפוד הזהב 2016). בפסטיבל עכו, 2006: "הזירה" (ציון לשבח). "תיאטרונטו" 2006: "עד אפס מקום" (ציון לשבח). פסטיבל הצגות ילדים בחיפה, 2006: "סברס" (מקום ראשון). זוכה פרס רוזנבלום לשנת 1999.

אלכס קרול (ווינסטון)

אמן, שחקן ומוסיקאי. בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2012. זוכה מילגת חב' סנו-משפחת לנדסברג לשחקן מבטיח 2014. בין תפקידי: בת. הבימה: "אדיפוס - תיאור מקרה" (אדיפוס), "קורילונס" (אופידיוס), "הכתה שלנו" (רישק, בשיתוף ת. הקאמרי), "נעצר בחצות" (האנס ליטן). "אדם לא מת סתם" (יאשק לייב). "שרוליק" (ת. הקאמרי בשיתוף יורם לוינשטיין). בת. באר שבע: "הכל אודות חווה", "המערה של סלמנקה". "מומו" (ת. המדיטק), "הכבש ה - 16" (ת. ארצי לנוער), "דלתות" (ג'ים מוריסון, צוותא בשיתוף יורם לוינשטיין). בת. תמונע: "בוץ" (בתפקיד לויד). בחו"ל: "הכיתה שלנו" בסיבוב הופעות במדינות הבלקן 2015: מקדוניה, אלבניה, סרביה ומונטנגרו. פסטיבל התיאטרון של בלומאן, ברזיל 2012: "דונה פלור נשואה לשניים" (ואדיניו, בימוי עירד רובינשטיין). Olive Festival, במילאנו, איטליה: מחזמר בהשתתפות שוותו גם הלחין. ב- 2013 למד עם הבמאי הרוסי לב דודין ונבחר המורים של האקדמיה למשחק בסנט פטרסבורג. בטלוויזיה: "תאג'ד" (סדרה חדשה ב"ס" בתפקיד אלכס) "זגורי אימפריה" (עונה 1-2 בתפקיד אוטו), "יום האם" (מקעקע). בקולנוע: "קאפו בירושלים" (בבימוי של בני ברבש בתפקיד אנשל). מופיע ברחבי הארץ עם המופע "מי אני באמת" המורכב משישים מקוריים בעברית ובאנגלית אותם כתב והלחין.

גיל פרנק (אובריאן)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 1987. בת. הבימה: "שניים עשר המושבעים", "רוקדים בלונאסה", "טרטרין" "ביבר הזכוכית", "אדם", "מראה מעל הגשר", "ליל העשרים", "אדיפוס - תיאור מקרה" (קראון/טירסיאס), "יהוא" (יהוא), "קורילונס" (קורילונס), "ורסצ'ה שם זמני" (מיקי), "מוטרפים מאהבה", "תמונתו של דוריאן גריי" (הנרי). בת. בית ליסין: "יתומים", "שח ומט", "וריאציות על נושא מסותורי", "אלטלנדה", "חשמלית ושמה תשוקה", "קיסריה סופ"ש". בת. החאן: "מי תהום". בת. חיפה: "מלאכים באמריקה", "ציפור הנעורים המתוקה", "בני ערובה". בת. הספריה: "מודליאני", "בשפל". בת. באר שבע: "עקרונות הכתיבה", "ברור כשמש", "קומדיה של טעויות", "בית מלאכה", "מחלת נעורים", "הגולד האחרון". בת. הקאמרי: "סיפור משפחתי", "עולמה של איימי", "נורה", "המורדים", "הורדוס", "עקר בית", "המלט", "האב", "תרה", "מי מחד מוירגיניה וולף?", "האריסטוקרטים", "הילכו שניים יחדיו", "ריצ'רד השני", "מקבת", "חברים של חברים". ת. אנסמבל הרצליה: "צרים". בקולנוע: "אפטר", "עונת הדובדבנים". בטלוויזיה: "המוסד", "לחיי האהבה", "משחק החיים", "מיכאלה" על שתיקת הצופרים", "זינזנה". זוכה פרס שחקן השנה 2007 על תפקידו ב"האב". זוכה פרס שחקן השנה 2014 על תפקידו ב"מקבת". זוכה פרס משרד החינוך על תפקיד ז'בוטינסקי ב"הילכו שניים יחדיו".

מועצת הנאמנים של התיאטרון יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש
סגן יו"ר: בן עמי עינב
אסתי אפלבוים פולני, אמנון דיק, יוסי שחק

מנכ"ל: אודליה פרידמן | **מ"מ מנהל אמנותי:** משה קפטן | **סמנכ"ל:** בני צרפתי

מנהל כספים: יגאל ספיבק

מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן

מנהלת מחלקת אמנותית ומחלקת: רות טון-מנדלסון

שחקני התיאטרון:

אפי אבני, אורי אברהמי, שולמית אדר, אלנור אהרון, נירית אהרני-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה און, תמר אילנאי, דורון און, אושרת אינגרשט, גורג'י אסכנדר, אניטל אלבחר, נדיר אלדד, נצר אלוני, שיפי אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, רותית אפל, ליאת אקטע, דפנה ארמוני, זוהר בדר, עמוס בוארון, רותם בלוטניק, ריקי בליך, שמיל בן-ארי, אפרת בן-צור, אורי בנאי, עידו ברטל, אלדר ברטמן, שרידי גבארין, דוית גביש, מרים גבריאל, רינת גולדמן, לימור גולדשטיין, רבקה גור, גלית גיאת, לאה גלפשוטין, תום גרציאני, מורדי גרשון, נמרוד דגן, אמיר דדון, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דנטר, רוני דלומי, רן דנקר, אורי הוכמן, רוברט הניג, דור הררי, אמנון וולף, דניאל ורטהיים, גיא זר-ארץ, ניר זליחובסקי, ענת חדיד, סיגי חזמה-פריצקר, ענת טוביה, הגר טישמן, דנה ידלין, בן יוסיפוביץ, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, תימור כהן, לילך כספי, יחזקאל לורוב, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, חנה לסלאלו, קובי מאור, תות מולאור, הראל מורד, שירי מיימון, רינת מטטוב, רוי מילר, מירי מסיקה, ניל משען, ראודה מן סולימן, הראל סקעת, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, ערן חיי נויברג, אלון נוימן, לואי נופי, דוריס נמני, דניאל סג, שחף סגל, עמי סמולרצ'יק, נורמן עיסא, דורון עמית, רוברט פולק, רובי פורת-שובל, מיי פיינגולד, אסנת פישמן, מיקי פלג, גיל פרנק, פני קדרון, אבי קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלאי, גלעד קלטר, מיקי קם, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אולירי, גיל קפטן, רועי קרון, אלכס קרול, נתן רביץ, ארז רגב, אורנה רוטברג, שחר רז, דור רייב, דב רייזר, פולי רשף, יגאל שדה, גאיה שליטא-כץ, הילה שלו, יובל שלומוביץ, מיכל שפירא, תומר שרון, נלי תגר

מנהלה:

מנהלת לשכת מנכ"ל: ענת שחם-יעקבי
מנהלת כוח-אדם: שוש בן-דוד
פקידת כוח-אדם: שני חתן
מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונית וייס

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמיואל
חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
מרכיזה: טלי דובינסקי, רות כהן, יעלה סגל
ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנה, יוסי דיל
סדרן אחראי: נתי חכים, בועז וולנשטיין
מעין גורדון, מיכל רוזמן, קרן שני, מיכל רוזנפלד, אבי גרשון, שרית אדלשטיין, מרתה צרמיסוב, אביבית סימן טוב, יוליה פריצב

עוזרת חשב: נגה כהן

אחראית מחלקת כספים:
אורית מושקוביץ
מח' כספים: יפה אסרף, תקוה גחפי, שרית סגס, קרן קורקוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה
מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהלת מכירות: חתונה קיפניס
עוזרת למנהלת מכירות: ענת נתן
מחלקת שיווק חוץ ואירועים:
מנהל: איתן אדר, ירדן רבינוביץ-יצחק
מנהלת מחלקת חינוכית: שיר סיני
שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות:
תמר אולמן, ג'ו קראווד, גלי מלמד, מאיה רוזנברג

מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנייים:

אילן וולשטיין
מנהלת משמרת: שני לוי
קופאים: שי בכר, שירלי כהן, רותם נבון, חונית פרידמן

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
מנהלי הצגות: מיכל אייזיק, אשרית טרבלסי, דנה כץ-נעמן, חנית נמחוד, קארין סיגל, נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר, דקלה פרבר, דבורי ריס, גוני שוהם, קרן שפט, מור אמסלם, יותם קאלו ליבנה, יותם און, לינה שניר, טל ייגר, חמוטל פוסקולנסקי שחורי

השחקנים הוותיקים:

ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, חולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אלכס פלג

תרגום בהצגות: תטא שירותי תרגום לתיאטרון

מחלקות הבמה:

מנהל מחלקות הבמה: מאיר אלון
מנהל ייצור: איתן סיביליה
עוזר למנהל מח' במה: און חרדיה

מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי בלילתי, טל זוהר, יצחק חיים, ניקי לוי, דרור מנדלסון, גיא פיילר, קונסטנטין מרקובאנו, מיכאל רוקובסקי, יוסף שרייבר, סלימאן שתאת, עידו אהרונון, עמית אלעד, אליהו ברניה, אדי גבאי, יריב דהן, מארק וובר, נעם יוסמן, דניאל יונס בינגליני, גל כהן פריא, דוד מאירי, עמית שקד, אלעד פז, בנימין קוגן, אור קירש, גיל רוז, און רוזן-דהן, תמיר שרון

נגר: רוני סלם

מחלקת תאורה: יורק ארוושר, ליעוז זגין, דימיטרי חייט, ראובן יצחק, דימיטרי ירשקין, ליאור לוי, רונן צור, יוני רווח, חזי שלמה

עוזר למנהל מחלקת תאורה: איתן ממיה
מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור
סגן מנהל: ליאונרד פול

תפעול קול: אוהד ורסנו, סאשה דולגוב, מורן דוידיאן, שי זר, דני זודקוביץ, דפנה ביאליסטוק, יהונדב גילת, גדי יער, רומן סורקין, טליק אדיר, גדי יער, רומן סורקין, טליק אדיר

להוסיף תפעול קול, ג'ן דוד אברמוביץ, שלמה גילר, דן זיודקוביץ, רועי חוביאן, יואל פלטינק, אילון פרי, רפאל שפירוביץ, עידן ששני

מנהלת מחלקת ייצור אבזורים:
טלי זליגמן-שטוקהמר
מחלקת אבזורים: ויטלי רוזנרפט
מעצבת ומנהלת מחלקת פיאות: אסנת שגיא

פיאניות: עירית אבידן, אוה אוסנה, ליאת אמיר, עינב יונשטיין-קרן, נדיה סמורגון, קוסטי צ'באנה, מירב בר נתן, נטליה סוקולוב, בר שקד, טל שריר

מנהלת מתפרה: ילנה קלרץ
תפירה: ואדים לוי, לודמילה קוזלוב
מנהלת תפעול אבזורים ותלבושות:
מחלקת תפעול אבזורים ותלבושות:

אינה אבגוסטביריס, עופרה אדרי, בר בן אהרון, אלה בקר, מירי ברכה, מרימנה גרשמן, נועה דותן, אריאל יניר, חונית מאק, גיטה מילר, אברהם פפ, רחל צמח, אלכס קוכמן, מיכל רואף, רחלי בן שמעון, מירי ברכה, בת חן יצחק פור, נטלי לוגסי, איב לוזי, שרון צמרמן, סילביה קלקשטיין, הגר שקד

אחראי ארכיון: רמי סמו
ארכיון הבימה פתוח לקהל:
א' 10:00-12:00, ג' 14:00-10:00, ה' 18:00-14:00

טלפון: 03-5266720
מייל: archive@habima.org.il

מנהל במה: מארק וובר | סגן מנהל במה: יריב דהן
תפעול תאורה: דימיטרי חייט/ליעוז זגין | תפעול סאונד: דני זודקוביץ/רועי חוביאן
תפעול תלבושות: חונית מאק/נטלי לוגסי/אלכס קוכמן
תפעול אבזורים: סילבי קלקשטיין/מירי ברכה/פפ אברהם/מיכל רואף
תפעול פיאות: מירב בר נתן/אנה קוסטיב

להצגה
"1984"

טלפון: 03-5266666, פקס: 03-5266777, קופה: 03-6295555, אתר אינטרנט: www.habima.co.il

מודעות: מוליס שיווק - 03-5161187 | הבימה, המערכת והמו"ל אינם אחראים על תוכן המודעות ועל סגנוןן, האחראיות על המפרסמים בלבד. ט.ט.ל.

בן יוסיפוביץ (סיים/איש)

בימאי קבוצות תיאטרון ב"בימת הנוער" ברחובות, שם גדל והתחנך. בוגר בהצטיינות של התיכון הארצי לאמנויות ע"ש תלמה ילון, 2008. בוגר לימודי משחק בבית הספר לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2015. זוכה ערבי מלגות במסגרת לימודיו ובפרס ראשון בתחרות ארצית ע"ש ספי ריבלין ז"ל. זוכה פרס 'אהלה הלוי' לשחקן מבטיח בתיאטרון הבימה, 2016. בין תפקידיו: בת. הבימה: "ז'קו", "לבד בברלין", "קוריולונוס". הצגות סמינר הקיבוצים בהבימה: "המלט" (המלט), "נמר חברבורות" (פינק), "אהבתי הראשונה". ב"חג המחזמר", בת-ים: "בית המצוות" (רב/כומר). חבר קבוצת "הדור השלישי", העוסקת בחינוך זיכרון השואה דרך תיאטרון וסאטירה.

שחר רז (צ'רינגטון/מארח)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2008. זוכה מלגה ע"ש צבי קליר על הצטיינות בלימודים. זוכה פרס ע"ש אלה דן לשחקן המצטיין ב"הבימה", 2016. בין תפקידיו: בת. הבימה: "בראבו - שרים 90", "הקומקום והמטאטא", "אילתורונה", "החוטם", "מסייה דה פורטוניאק", "ארץ חדשה", "מסילה לדמשק", "ביקור הגברת הזקנה", "אדם לא מת סתם" (הקברן), "השבועה", "הקמצץ" (אדון ז'אק, טבח ורכבו של הרפגון), "הסוחר מוונציה" (מלך מרוקו), "אלוהים מחכה בתחנה", "אבא גוריו" (המספר), "נעצר בחצות", "מה עושים עם ג'ני", "קוריולונוס", "סיפור פשוט", "תמונתו של דוריאן גריי". ת. תמונע: "התקלה". בא. תל אביב: "חתונת הדמים" (לאונרדו).

נדיר אלדד (מרטין)

סיים בהצטיינות את בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2015. בין תפקידיו: בת. הבימה: "גבירתי הנאוה", "אווטה", "פליישר", "עלובי החיים" (אנז'ורא). בת. השעה: "סולם יעקב". בת. הסימטה: "הלילה הקצר ביותר בשנה" (ז'אן). בקולנוע: "וסמיל" (שלומי)

הדר ברנשטיין

בוגרת מסלול תלת שנתי בבית הספר הגבוה לאמנות הבמה - "בית צבי" מחזור נ"ד (2016). בין תפקידיו: "בית המצוות" (חג המחזמר), "זוהר לא הספקתי" (ת. גושן), "עלובי החיים" (ת. הבימה), "לילה טוב" (ת. הספריה).

נגה שם טוב

קלואי מרואלי

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרוייקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף - המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש - טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרונים אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה
חיימוביץ רונת, לנדאו ליאורה, רביד נאה
רוזנברג ריקי - גזברית כבוד
יעל רב הון, רביץ אורלי

מייסדת ונשיאת כבוד: עו"ד, גולדנברג אורה
מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

פירמן ליאורה ומיכאל פישמן טובה ואליעזר פלדמן איה וזאב פרופר אתי וגד פרנקל שלומית קונדה אפרים וציפי קריב נילי רב חן רפי רב-הון יעל רביד נאה ואברהם רביץ אורלי רהב רני והילה רובין ציפי ופנחס רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר רוזנברג ריקי ריס איטה רפפורט עירית שוסטר דליה שטראוס בן דהור רעיה שליטל ציפי שפיגלר רותי שקד שושנה ישעיהו שקד חיה רות לבהר שרון	ירון צילה כהן אלי ואיילה כהן פיני ופנינית כהן עדה כרמל שוש ליאון אמנון ומלכה לבנטל חייה ליביא דוד לנדאו ליאורה ואלי לנדסברג דיתי ואלכס לסט רותי וגבי מטלון מוראל וענת מושקט דורית ויורם מימון מרים מיכאלי סילבי מיתר עפרה ואלי אפשטיין מלמד דליה מנדלוביץ ניר נתנאל יעני יעוזי נאור גל סגול טובה וסמי סטיבה אורה ואיתן סדן שמחה עופר רותי פדני ענת ובנימין	בר ריבה וצבי ברק אהרון ואליקה ברטפלד אסי גבריאלי עדנה עו"ד גולדנברג אורה גור אלן גיגר מיכה ושרה גלר אתי ואהוד גרנות נעמי ויוסי דנקנר אורלי ונחיי הורביץ דליה הראל אביקם ואורה המבורגר יאיר ואילנה וילנר חגית זמיר רינה ויצחק זרניצקי אורה ויוסי זיידנברג אמנון חיימוביץ רונת חכמי קנפר ניצה חכמי יוסף דוד חנן אריה ופסיה טייק עירוניה טייק יהודית ודר' הנרי טלר גדען ים שחור נעמי ומנחם	אבידן בריר ברויה ודר' אברהם בריר אדלר רונת וראובן אהובי יגאל אור תיאודור אייל אורקה אחיטוב אורינבסקי ארזה אונגר יעל ורמי איזקסון אירית אילין שרה אלאלוף שרה אלאלוף אילנה וג'קי אלחנני איטה אלקון עידית אלרוזי רונת אקרשטיין סטפני וגיורא ארליך גל ומישל ארליך מירה וגיורא ארבל עדנה ארקין דוריס ומורי בארינבוים צביקה ונטלי בלומנטל נעמי בנק לאומי בנק הפועלים בנק CBH בהר יוסי ועירית
--	--	---	--

בקרוב

שייקספיר מאוב
מאת מארק נורמן ותום סטופרד
עיבוד לבמה: לי הול
בימוי: משה קפטן

פילומנה
מאת אדוארדו פיליפו
בימוי: רוני פינקוביץ'

פרידה
יצירה לתיאטרון מחול
בימוי: אביחי חכם

הצלחות הממשיות

עלובי החיים
מחזמר מאת אלן בובלי וקלוד-מישל שנברג
תרגום: אהוד מנור | בימוי: משה קפטן

אשה בורחת מבשורה
עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שנר ובבימויו

פליישר
מאת יגאל אבן אור
בימוי: משה קפטן

מה עושים עם ג'ני?
מאת ד.ר. ויילד
בימוי: הלל מיטלפונקט

המלט
מאת וויליאם שייקספיר
בימוי: מאור זגורי

משפחה עליזה
מאת רון קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דטנר

הבן הטוב
מאת שי גולדן
בימוי: איציק ויינגרטן

פתאום הגיע סתיו
מאת אריק קובל
בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו
מאת טדיאוש סלובודז'אנק
בימוי: חנן שנר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

בוסתן ספרדי
מאת יצחק בנן
בימוי: צדי צרפתי

התיאטרון הלאומי הבימה מציג עונה של תיאטרון איכותי, עשיר וסוחף

רפרטואר הבימה

1984
מאת ג'ורג' אורוול
עיבוד: רוברט אייק ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רובינשטיין

שלוש אחיות
מאת צ'כוב
עיבוד ובימוי: חנן שנר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

תמונתו של דוריאן גריי
עפ"י אוסקר ויילד
עיבוד ובימוי: יחזקאל לזרוב

LOVE LOVE LOVE
מאת מייק ברטלט
בימוי: משה קפטן

סיפור אהבה בשלושה פרקים
מאת הארווי פיירסטין
בימוי: נתן דטנר

ורסאצ'ה שם זמני
מאת מיכל אהרונ
בימוי: אלון טיראן

בעלה של אשתי
מאת מירו גאברן
בימוי: רועי שגב

אין סוף
מאת ניק פיין
בימוי: מירי לזר

הצמה של אבא
מאת אמנון לוי ורמי דנון
בימוי: רוני פינקוביץ'

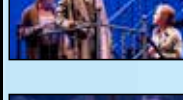
לבד בברלין
עפ"י ספרו של האנס פאלאדה
מאת שחר פנקס
בימוי: אילן רונן

סיפור פשוט
עפ"י ש"י עגנון
מאת שחר פנקס
בימוי: שיר גולדברג

קורילונסו
מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: עירד רובינשטיין

אחזת פולג

סיעודי, הדור הבא - בקרוב.

Nimrod 052-4900620

צוות אחזת פולג מזמין אתכם להחלים לאחר ניתוח או אישפוז
באווירה כפרית רגועה ובתנאים מושלמים למנוחה והתאוששות

לפרטים נוספים התקשרו אלינו:
1-800-33-33-70

אחזת פולג, קיבוץ תל יצחק

אחזת רובינשטיין
רשת חידור המסגרת הפרטית המובילה בישראל

a-rubi.co.il